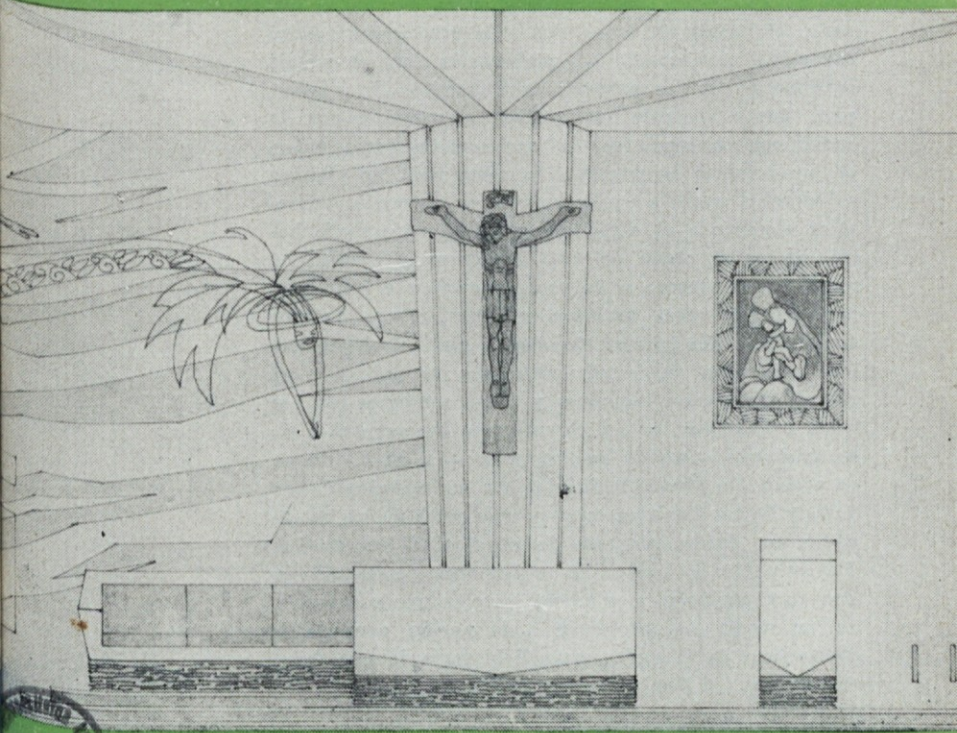

59964

duhovno življenje

la vida espiritual
julij 1974 - 41. letnik

Eslovenia durante la segunda guerra mundial

Después del estallido de las hostilidades entre nazis y soviéticos, los comunistas incitaban a una lucha sin cuartel contra los invasores. Excitaban la disposición hostil del pueblo contra sus enemigos seculares y sus sistemas totalitarios, y aprovechaban la brutalidad alemana y la arrogancia italiana para empujar a la gente a una rebelión desesperada. Escondían, empero, sus verdaderas intenciones bajo lemas nacionalistas y patrióticos, e incluso, en los primeros tiempos se mostraron con el rosario en la mano. Organizaron el Frente de Liberación y lo proclamaron única autoridad, rechazando la colaboración con el mando legítimo y con los partidos tradicionales. En cambio, para llevar adelante sus planes, se aprovecharon de individuos descontentos, de nacionalistas impacientes, de intelectuales izquierdistas y, sobre todo, de algunos estudiantes engreídos y de criminales elementos resentidos. Aplicando el catecismo revolucionario de Buharin, ya en el otoño de 1941 comenzaron a eliminar moral y físicamente a dirigentes políticos e ideólogos, sacerdotes y otras personas influyentes que podrían obstaculizar sus planes. Gracias a sus relaciones con los comunistas en la administración, la policía y el ejército italianos y alemanes y a sus contactos con los nazis y fascistas, se aseguraron que los ocupantes no se opusieran —incluso que apoyaran— a su programa de acción. En efecto, la ideología y los métodos de los nazis y de los fascistas estaban más cerca de los comunistas que de los eslovenos de orientación democrática. Por su parte, los nacionalistas alemanes e italianos vieron en el apoyo al movimiento revolucionario comunista un medio de introducir a la nación ocupada la confusión y la discordia, para debilitarla, lo que debería facilitar, al final, la ejecución de los planes de los ocupantes.

(Continuará)

Hvaležni bodite, verujte resnici, ljubite se med seboj!

GOVOR MSGR. ANTONA OREHARJA OB BLAGOSLOVITVI
CERKVE MARIJE POMAGAJ V BUENOS AIRESU

Rojaki, Slovenci, ki ste se zbrali skupaj iz naše Argentine, iz Severne Amerike, Evrope, zbrali smo se k enemu izmed najlepših praznikov, kar jih obhajamo v času, odkar smo v Argentini. Zbrali smo se k blagoslovu naše spominske cerkve. Vsaka slovenska

hiša ima in je imela tako imenovani „Bogkov kot“. V ta kot smo postavili križ, podobo Marije in svetnikov in pred tem oltarjem se je družina zbirala k molitvi. Prav tako je tudi naša Slovenska hiša na slovesen način danes dobila svoj „Bogkov

Med blagoslovilnim obredom cerkve Marije Pomagaj (foto M. Pfeifer)

kot“, ko na slovesen način izročamo Bogu v čast, Materi božji v počeščenje, nam pa v blagoslov to našo cerkev. V tej cerkvi nimamo samo podobe Boga, ampak imamo Boga samega. Če gledate proti desni strani, vidite, da je tam tabernakeij, bivališče živega Boga. Jezus živi tam zato, da nam deli milosti, kar pomenijo rože, ki so na tabernakeljskih vratcih in nam kličejo, naj prihajamo k njemu, da dobimo to, kar nam on podeljuje. Kristus sam je zavzel svoj prestol v naši cerkvi, tako kot nam je pred osemnajstimi leti rekel rajni škof Rožman, ko je blagoslavljal naše začasne prostore: „Prišel bo čas, ko boste tudi Slovenci v Argentini imeli svojo dvorano in svojo cerkev, če boste držali skupaj.“ To se je danes uresničilo. Kristus živi v tabernaklju in Kristus nam iz tabernaklja deli milosti.

Začetek božjega življenja se začne pri krstilniku, ki ga imamo pri malih vratih. Tam sprejemamo in bomo sprejemali naše nove člane narodne družine v Jezusovo Cerkev, med ude Kristusovega skrivnostnega telesa. Da moremo živeti prav, tako kakor Bog želi, imamo ob strani, že proti središču, ambon, to je kraj kjer se bere božja beseda, kjer se božja beseda razlaga, da bi mogli tudi danes prav živeti po božji volji. In tam zraven je središče naše cerkve, to je oltar. Na oltarju se opravlja in se bo opra-

vljala, Bog daj še dolgo, daritev svete maše, v kateri se Jezus z nami vred daruje za naš blagoslov, za našo srečo. Uči nas žrtev. Da na te žrtve ne pozabimo, nam je nad oltarjem postavljen velik križ, ki je zunanja podoba živega Kristusa, ki na tihem živi v tabernaklju. Velik križ nad oltarjem, ki gleda po cerkvi in ven na vse prostore naše hiše, naj nam pokaže nazorno, da je Kristus, Bog, Gospodar naše hiše, da hočemo vse življenje, ki se tukaj ureja, ki se tukaj živi, živeti po Kristusovi besedi. In da bomo vedeli, da naše življenje tudi vnaprej ne bo brez stisk in težav, imamo ob desni strani naprej sveti križev pot. Kristus nam s svojim trpljenjem pokaže, da je trpljenje tudi naš delež v življenju. Hodite po mojih stopinjah, tako nam naroča Jezus. Jezus hoče, da njemu ostanemo zvesti tudi na štirinajstih postajah križevega pota. In če se morda našim postajam še kakšna doda, bomo ostali s Kristusom. Glejte, to je Bog v naši cerkvi.

Marija Pomagaj

Nad oltarjem vidite sliko naše Marije Pomagaj. Slikar Marijan Koritnik je že umrl. Ta podoba nas spremlja v vseh cerkvenih prostorih, kar smo jih imeli v izseljenstvu v Argentini. Marija je dobila naslov Marija Pomočnica, Marija Pomagaj, v stiski in zaupanju. Tako je Marija naša pomočnica in morda nam Sloven-

**Msgr.
Orehar
med
govorom
(foto
Marjan
Šuštersič)**

cem še na poseben način, ko nosi svoj naslov med nami Marija Pomagaj z Brezij kjer so se

zbirali zdravi, bolni trpeči, vojniki, invalidi, ženini in neveste, grešniki in duhovniki s svojim

ljudstvom, ki 'so prišli urejati svoje načrte za božje življenje med slovenskim božjim ljudstvom.

In prav ta Marija Pomagaj je bila poleg Boga naša najzvestejša spremljevalka takrat, ko smo morali pred leti prestopiti mejo domovine in nastopiti žalostno pot begunstva, ki ostane kljub vsemu za vse čase težka in bedna, ker smo morali zapustiti to, kar je bilo naše, to, do česar imamo pravico, zapustiti smo morali domovino. Marija, ki je bila Marija Pomagaj prej, je bila Marija Pomagaj tudi z nami. In potem smo jo postavljali na oltarje zunaj pod nebom, v barakah po taboriščih; spomnimo se na Vetrinje, Lienz, Spittal in druga taborišča v Avstriji. Marija je šla tudi z drugo skupino z nami v Italijo. Postavili smo jo v Monigo, Servigliano, Senigallia, Barletta, Trani, in nazadnje se je z nami poslavljala v Neaplju iz Evrope, da nam je uglasila pot v izseljenstvo, preskrbela pot v svobodno življenje. In ko smo prišli sem, smo jo postavili spet na naše oltarje, čeprav skromne. Dobila je lep oltar v semeniških Brezjah v Adroguéju, dobila je prostor po naših slovenskih hišah, kamor smo jo postavljali zlasti leta 1954, ko smo obnavljali posvetitev Marijinemu brezmadežnemu srcu.

To Marijo Pomagaj prosimo, naj ostane z nami. Naj ona osta-

ne z nami, da nas uči, da nas vodi, da nas tolaži in da nas svari, kadar bi morda mi naredili korak, ki ne bi bil Bogu v čast, nam pa v zveličanje.

Spominska stena

Tretja posebnost naše cerkve, ki je doslej edinstvena na svetu med Slovenci, je pa tretji oddelek naše cerkve, tako imenovana spominska stena. To je spomenik žrtvam, katerega doma ne morejo postaviti. Drugod po svetu na poseben način tega niso storili, da bi imeli spominsko cerkev. Mi naj bi bili med prvimi, ki smo se na lep način spomnili vseh žrtev, katerih se spominjamo v teh letih, naših zadnjih tridesetih, petintridesetih letih.

Ko gledate v spominsko steno, vidite oblake: to so viharji, skozi katere so te žrtve šle. Za tem viharjem mi gledamo dih smrti. Poslušamo krike pred smrtjo, vidimo železne okove, kri in strele. Slišimo zadnje krike pred smrtjo: „Marija Pomagaj; Bog, odpusti.“ To je spominska stena, katero mi danes slovesno odvarjamo in se spominjamo žrtev, ki so za nas umrli. Za to spominsko steno pa glejmo tudi vse zapore. Glejmo celice zasliševanja, glejmo družine brez očeta in glejmo vse trpljenje ljudi, ki so odtrgani od svojega rodnega doma. Glejmo svoje begunstvo in svoje izseljenstvo, zlasti izpostavljenost vsem nevarnostim tuji-

ne; za njimi gledamo v vseh tridesetih letih uklenjeno slovenstvo.

Hvaležni bodimo!

Ko gledamo te tri dele naše cerkve, naj gre naša misel k Bogu in ga prosimo, da bomo razumeli to, kaj nam hočejo vsi trije deli povedati. Prvi del naj nam pove: zahvalite se! Zahvalite se Bogu, da nam je odprl oči in ušesa pred desetletji, da nam je dal pastirje: škofa Gregorija, duhovnike, laike, ki so nas učili resnico. Zahvalimo se Bogu, da nam je dal ušesa, da smo to resnico tudi poslušali in smo jo

hoteli izvesti. Zahvalimo se Bogu, da nam je ohranil življenje, da nas je v begunstvu varoval gnilobe in da nas je prek morja pripeljal v svobodo dela in življenja. To je prvo, kar nam pove beseda zahvala. Zahvalimo se Mariji, ki je ostala doslej z nami: za vse, kar je za nas dobrega naredila, od tistega trenutka, ko smo se odtrgali od rodni hiš, od naših župnij in naših krajev, do trenutka, ko smo začutili zemljo svobode pod svojimi nogami. Zahvalimo se tem žrtvam, ki so za nas umrle, in poslušajmo klic, katerega imate napisanega na spominski steni: „Ne bodite mrtvi za nas, mr-

Dvorišče Slovenske hiše ob blagoslovitvi cerkve (foto M. Šušteršič)

tve“. In mislimo na njihovo žrtve, ki so jo naredili ne v svojo čast in korist, ampak v čast Bogu in v dobro nam. Zato hvala tistim, ki so mrtvi, hvala pa tudi vsem tistim, ki trpijo še danes iz tega ali onega ozira zaradi resnice, kateri so hoteli ostati zvesti.

Verujte resnici!

Drugo, kar nam kličejo vsi trije deli, živi Bog in pa Marija in tudi naše žrtve, žive na drugem svetu in na tem, je: Verujte resnici. Verujte Kristusu. Če ste verovali Kristusu takrat, ko ste trpeli, ko ste bili lačni, skrbite, da ne boste vere zatajili, ko ste siti, ko imate obleko, ko imate hišo, ko imate urejeno življenje. Verujte tej božji resnici, ki nas je rešila in pripeljala do sem. Poglablajte to resnico, skrbite, da vas ne zapeljejo zmote, ki se danes širijo tudi tukaj in bodo morda še večje. V vsej odgovornosti bomo morali duhovniki učiti vas vernike. Vi, starši, skrbite, da bodo vaši otroci vedeli, zakaj ste vi odšli, in da bodo vaši otroci vedeli, kaj je božja resnica. Paziti moramo v svojem življenju, zlasti tukaj v begunstvu, v izseljenstvu, da ne bi delali naši izseljenki stavbi pročelja, naša notranjost pa bi gnila. Skrbimo za duhovno življenje naših družin, skrbimo za duhovno življenje vsega našega skupnega življenja. Naj bi bile naše družine

res svetišča. Naj bi bili naši krajevni domovi res božji in slovenski krov, kamor naj ima dostop samo resnica in samo svoboda. Ne bo to lahko. Razmere postajajo očitno hujše, mi moramo vedeti, zakaj smo vse to žrtvovali, zakaj smo vse to ustvarjali. To je zvestoba veri in resnici.

Ljubite se med seboj!

In zadnje: ljubite se med seboj! Vsi nas učijo najprej ljubezni do Boga. Da bomo znali živeti, da bomo znali trpeti. Ljubimo Boga, da se bomo znali ljubiti med seboj. Naj ne bodo te besede o krščanski ljubezni, ki jih večkrat ponavljamo, prazne besede. Od Boga se naučimo, da se bomo res ljubili med seboj kot bratje. Ljubite se med seboj; tako nam kličejo Bog, Marija in naše žrtve. Bodite res med seboj bratje. Odpustite si. Resno se trudite za ljubezen, če ne je tudi naša vera prazna. Vera brez ljubezni v krščanstvu ne pomeni veliko. Tudi tisti, ki nam iz smrti in v življenju še iz trpljenja kličejo, nam kličejo tudi to: odpustite našim morilcem, odpustite svojim preganjalcem. Molimo danes tukaj za domovino. Molimo danes tudi za tiste, če je med njimi kaj brezbožnikov. Molimo za zakrknjene, molimo za zapeljane, molimo za tiste, ki nam morda včasih niso želeli drugega; sodili ne bomo.

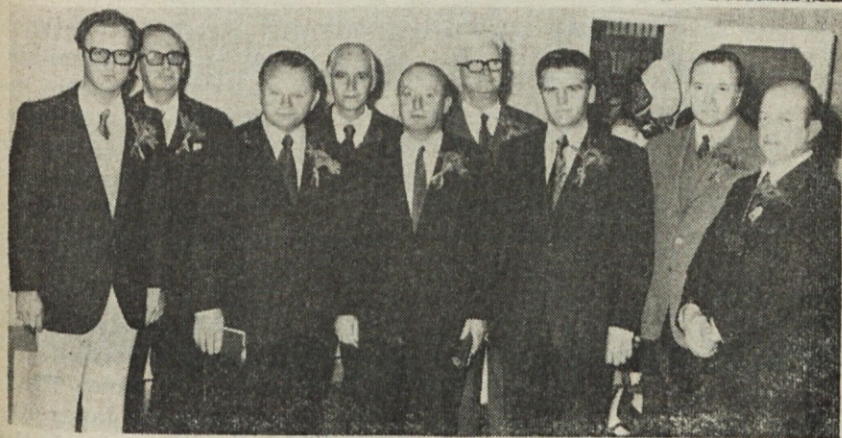
Presojajte pravično!

Potem nam kličejo vsi trije: Bog, Marija in naše žrtve: iz ljubezni sodite pravično. Sodite tudi vse tiste, ki v domovini živijo, tako kot jih mora soditi kristjan. Sodite pravilno pastirje in vernike. Za pastirje vse velja beseda: kdor vas posluša, mene posluša, kdor vas spoštuje, mene spoštuje. Sodimo zlasti pametno tudi ravnanje in delo pastirjev v domovini. Kot smo spoštovali pastirja Gregorija, moramo Slovenci spoštovati pastirje, ki jih imamo danes, naj se imenujejo kakorkoli. Dokler jih papež pusti, da so pastirji, čeznje nobene besede. Oni odgovarjajo papežu in Bogu, nismo mi sodniki, da bi jih

postavljali pred sodbo. Spomnimo se na naš slovenski pregovor, ki pravi, ne samo v materialnem pomenu, ampak predvsem tudi v duhovnem: „cerkveno je ognjeno“.

Če bomo spoštovali svoje starše, če bomo spoštovali svoje pastirje, če bomo spoštovali tudi vse tiste, ki nam v civilnem življenju kaj dobrega store, če drug drugemu pomagamo, bodimo prepričani, da bo nad nami božji blagoslov.

Glejte na to, dragi moji, naj nam govori ta cerkev danes. In še večkrat prihajajmo v to cerkev. Naj bo ta cerkev res naše slovensko narodno svetišče v Argentini, v katero je dostop vsa-

Botri ob blagoslovitvi cerkve Marije Pomagaj: od leve na desno: Janko Gornik (Miramar), Franc Pernišek (Pristava), Stane Mustar (San Justo), Jože Vidmar (Berazategui), Božo Stariha (Zedinjena Slovenija), Alojzij Sedej (Carapachay), Franc Vester (Slomškov dom), Anton Žagar (San Martín) in Pavel Bajda (Mendoza) (foto M. šušteršič)

kemu prost, saj je zgrajeno za vse, ki imajo vero in ki imajo upanje in ljubezen do Boga ter zaupanje do Matere božje. Večkrat poklekajmo pred tabernakelj. Prosimo Jezusa: bodi naše življenje. Poklekajmo pred podoba Marije Pomagaj, prosimo jo: bodi naša vodnica, da te bomo poslušali. Poklekajmo tudi velikokrat pred spominsko steno in mislimo na tiste žrtve, katerih podobe so uporabljene s temi dušami, ki hitijo in težijo h Kristusu, in jih prosimo, da ne bomo pozabili nanje. Mi se vas ne sramuje-

mo in vas priznamo. Damo vam pa besedo, da z vami ne bomo nikdar barantali sebi v korist. Vi ste naše žrtve: spoštovanje in čast vam! Mi molimo za vas; vi pa molite in prosite za nas, da ostanemo to, kar moramo biti: kristjani. Vse naše življenje naj bo živa spominska stena vsem žrtvam, ki so padale in trpele ali trpijo do danes za naše dobro.

Če bomo tako naredili v zaupanju v Boga, Marijo in v spoštovanju vsem žrtvam, potem bomo z Bogom in Marijo in vsemi veseli, da to cerkev imamo --Amen.

Blagoslovitev cerkve Marije Pomagaj

Zadnjo nedeljo v maju je slovenska skupnost v Argentini doživela enega najvažnejših dogodkov v svoji zgodovini, dogodek, ki je odločilne važnosti za prihodnost slovenske katoliške družine v tej deželi: blagoslov spominske cerkve Marije Pomagaj in šolskih prostorov v Slovenski hiši v Buenos Airesu (Ramón Falcón 4158).

Z blagoslovom je kronano 20-letno hotenje in prizadevanje odbora za Slov. hišo in cerkev, ki ga je vseskozi vodil delegat za slov. dušno pastirstvo v Argentini msgr. Anton Orehar. Po posvetovanju z odborom Društva

Slovencev, s predstavniki ustanov in organizacij slov. dušnimi pastirji ter duhovniki, posebej pa pa še oprt na obljubo sodelovanja slov. mož. članov Katoliške akcije, zbranih na zborovanju v Escobarju l. 1954, je msgr. Orehar s slovenskimi dušnimi pastirji naslovil na rojake v Argentini povabilo za nakup zemljišča za Slovensko hišo. Poleg msgr. Oreharja so poziv podpisali Jože Jurak, Karel Škulj, Janez Hladnik, Matija Lamovšek, Janez Kallan, Albin Avguštin in Janko Mernik.

Vabilo so rojaki sprejeli z razumevanjem. Msgr. Orehar je

tedaj organiziral osrednji odbor in krajevne odbore, pri katerih je sodelovalo okrog 100 ljudi. Nekateri sodelavci so že umrli: dr. Alojzij Voršič, ing. Albin Mozetič, ravn. Ivan Prijatelj, Valentin Markež, Jože Mavrič, Jože Mehle, prof. Pavle Verbič. Med glavne sodelavce v vseh letih sodijo: France Bidovec, Ivan Cukjati, Janez Dimnik, Ivan Gorišek, Zdenka Gornik, Stane Hro-

vat, Janez Jereb, Angelca Klanšek, Jože Korošec, Katica Kovač, Ivan Lužover, Aleksander Majhen, Marjana Marn, Albin Magister, Maks Osojnik, Marija Pavli, Ivan Rode, Lojze Sedej, dr. Alojzij Starc in Jernej Stefe.

5. julija 1954 je msgr. Orehar podpisal kupno pogodbo za zemljišče na Ramón Falcón 4158, 14. avgusta 1956 pa so se preselile slov. ustanove in organizacije v

Na predvečer balgoslovitve spominske cerkve Marije Pomagaj (25. maja) je bil v veliki dvorani Slovenske hiše slavnostni koncert, na katerem so SPZ „Gallus“, „Slovenske mladenke“ in „Buenosaireški oktet“ izvajali Sattnerjev oratorij „Assumptio“. Dirigent dr. Julij Savelli, pianistka Anka Savelli-Gaserjeva, ki je z izjemno muzikalčnostjo spremljala skladbo na klavirju, solisti in člani zbora so za kvalitetno in doživljajočo izvedbo želi navdušeno priznanje in hvaležnost poslušalcev. (foto M. Pfeifer)

začasne prostore Slov. hiše. Do tedaj je bilo slovensko središče v Buenos Airesu v farnih prostorih na Víctor Martínez 50. Odbor je postavil začasno leseno kapelo in druge začasne prostore, ki jih je 25. XI. 1956 blagoslovil škof dr. Gregorij Rožman.

8. julija 1962 je msgr. Orehar blagoslovil temeljni kamen za novo poslopje Slovenske hiše, 7. maja 1967 pa je blagoslovil zgrajeno Slovensko hišo, ki so ji botrovali predsednik ZS in predsedniki krajevnih domov.

Na praznik Kristusa Kralja 1971. so slov. dušni pastirji skupaj z msgr. Oreharjem podpisali ponovno povabilo rojakom za pomoč pri gradnji cerkve Marije Pomagaj in šolskih prostorov. Z msgr. Oreharjem so povabilo podpisali sledeči: Gregor Mali (mesto Buenos Aires), Matija Lamovšek (Castelar), Stanko Skvarča (Luján), Boris Koman (Mar del Plata), Franc Levstek (Córdoba), Janez Petek CM (Lanús), Štefan Novak (Ezeiza), Franc Novak (San Luis), Jože Horn (Mendoza), dr. Alojzij Kukovica (San Miguel), dr. Alojzij Starc (San Justo), Jože Škerbec (Ramos Mejía), Matija Borštnar (Carapachay), Jure Rode (San Martín), Franc Urbanija (Temperley). Med polnočnico 1971 je msgr. Orehar blagoslovil temeljni kamen za novo cerkev, ki je bila zgrajena skupaj s šolskimi prostori v 2 letih.

Načrte za cerkev in šolsko poslopje — kot prej za Slov. hišo — je izdelal in vse delo vodil arh. Marijan Eiletz. Statični račun je izdelal ing. Milan Ecker. Gradbena dela so izvršili zvečine slovenski podjetniki: Štefan Drenšek — železobetonska zgradnja, Janez Kokalj — zidana dela, Stanko Marinček — leseni strop nad vhodom, Valentin Pintar — lesena ograja na stopnišču, France Remic in Janez Jenko — železna okna in vrata, Elemec (Hribar-Rant) — električne inštalacije, Šabec in Zorc — granitni tlak, Viktor Hribar — izdelava kovaško-železnih figur na steni, France Koprivnikar — izdelava reliefov iz mavca na spominski steni, Rudolf Ribnikar — pleskarska dela, Peter Zorko — vrtnarska dela, Tone Poljšak in Franci Gričar — zvočne napeljave.

Pri notranji opremi cerkve je z arh. Eiletzem sodeloval arh. Jure Vombergar. Skupaj sta zamislila spominsko steno, oltar, ambon, krstilnik in tabernakelj. Arh. Vombergar je tudi po svoji zamisli izdelal vitraže, okvir Marije Pomagaj, ki jo je naslikal rajni slikar Marjan Koritnik, in grbe slov. mest v veži pred cerkvijo, po predlogi Staneta Kregarja pa bo sedaj v veži izdelal še mozaik sv. Cirila in Metoda.

Osnutek za vratca pri tabernaklju in podobe duš na spominski steni je izdelala slikarka Bara Remec, veliki križ s Kristusom

in leseni križev pot pa je izdelal kipar Ivan Bukovec.

Slavnost blagoslovitve nove cerkve in šolskih prostorov je bila na nedeljo 26. maja, dva dni po prazniku Marije Pomočnice oz. Marije Pomagaj. Na blagoslovitev so se rojaki duhovno pripravljali skozi pet prvih sobot. Na predvečer blagoslovitve je bila ob 19. maša za rajnega škofa Rožmana in žrtve medrevolucijskih in povojnih let. Ob 20 pa je bil v veliki dvorani Slovenske hiše slavnostni koncert. Oratorij D. Hugolina Sattnerja „Assumptio“ je izvajal Slov. pev. zbor „Gallus“ s sodelovanjem dekliškega zbora „Slovenske mladenke“ in „Buenosaireškim oktetom“ pod

vodstvom dr. Julija Savellija. Solistične dele so odpeli Elida Cálnepa—Borštnikova, Marija Marinčkova, Anica Mehle, Lučka Pavšer, Silvo Lipušček, Janez Jerebič, Janez Zorec, Janez Mežnar in Janko Klemenčič. Violinski vložek je odigral Alojzij Šonc, Anka Savelli Gaserjeva pa je skladbo spremljala na klavirju.

Pred začetkom koncerta je msgr. Orehar razložil duhovni pomen vigilijske in programirane skladbe in se zahvalil vsem izvajalcem in še posebno dirigentu. Predsednik in predsednika mladinskih organizacij sta se msgr. Oreharju zahvalila za vse njegovo delo in mu izročila slovenski šopek.

Narodne noše v špalirju pred cerkvijo (foto M. Šušteršič)

Zbor in solisti so oratorij o Marijini smrti, njenem vnebovzetju in kronanju v nebesih izvedli kvalitetno in doživeto. Občinstvo, ki je bilo naištevilnejše, kar jih kdaj zbral kak koncert v slov. skupnosti v Argentini in je zasedlo dvorano do zadnjega kotička, je izvajanju dela sledilo pozorno in ob koncu nagradilo izvajalce z dolgotrajnim ploskanjem. Dirigent dr. Savelli, pianistka Anka Savelli Gaserjeva in sopranistka Elida Cánepa-Borštnikova so v znamenje priznanja in hvaležnosti prejeli tudi šopke.

Na dan blagoslovitve je bilo vreme oblačno in je lahko pršilo. vendar je v Slovensko hišo prihitelo toliko rojakov, da so napolnili cerkev in dvorišče. Poleg rojakov iz okolice Buenos Airesa so prišli tudi zastopniki slov. skupnosti iz drugih krajev Argentine, iz Bariloč, Mar del Plate, Miramara, San Luisa, Mendoze in Córdoba. Veliko je bilo tudi narodnih noš. Bili so zastopniki krajevnih domov, organizacij, kulturni delavci in predstavniki javnega življenja. Slovenska hiša je bila slavnostno okrašena z zelenjem, cvetjem, venci in zastavami.

Ob enajstih se je začel sprevod: križ, ministranti, narodne noše, botri in duhovniki z blagosloviteljem msgr. Antonom Oreharjem. Blagoslovitvi so botrovali predsednik Zedinjene Slovenije Božo Stariha in predsedniki krajevnih

domov: France Jerman (Bariloche), Jože Vidmar (Berazategui), Lojze Sedej (Carapachay), Pavel Bajda (Mendoza), Janko Gornik (Miramar), France Pernišek (Pristava), Franc Vester (Slomškov dom), Stane Mustar (Našdom v San Justu), Anton Žagar (Slov. dom v San Martinu) in Slavko Reven (Slovenska vas).

Ob vstopu v cerkev je msgr. Orehar najprej opravil blagoslovitveni obred cerkve, nato pa je ob spremstvu vseh botrov obšel in blagoslovil tudi vse nove šolske prostore dvonadstropne prednje stavbe.

Med sv. mašo je prepeval pevski zbor „Gallus“ pod vodstvom dr. Julija Savellija, na harmoniju pa je spremljala petje Anka Savelli-Gaserjeva. Z msgr. Oreharjem so somaševali Matija Lamovšek (Pristava), Jure Rode (San Martín), Jože Horn (Mendoza), dr. Matevž Setničar (ZDA), Jože Božnar (ZDA —Cleveland), dr. Franc Felc (Nemčija), Stan-ko Skvarča (Luján) Boris Koman (Mar del Plata), Andrej Prebil CM (Slov. vas), Matija Borštnar (Carapachay), Ladislav Lenček CM (Slovenska vas) in Jože Guštin (Berazategui). Mašni berili sta brala arh. Eiletz in arh. Vombergar. Mašni govor blagoslovitelja msgr. Oreharja objavljam o na uvodnem mestu.

Med sv. mašo je bilo darovanje („ofer“), med katerim so vsi udeleženci prejeli podobico in

svetinjico brezjsanske Marije. Sv. obhajilo je delilo 8 duhovnikov. Ob koncu maše je „Gallus“ zapel še zadnji spev Sattnerjevega oratorija Vnebovzetje. Mašni napovedovalec je bil ing. Jože Žakelj.

Med opoldanskim premorom je bilo skupno kosilo v prostorih Slov. hiše. Pri posebni mizi so kosili botri, člani odbora za Slov. hišo in cerkev in slov. duhovniki.

Ob 16 uri je bila popoldanska pobožnost, h kateri se je tudi zbralo ogromno ljudi. Nekateri so ostali še od dopoldanskih ur, drugi so prišli šele popoldne. Pobožnost je vodil msgr. Orehar, ob njem pa je bilo 12 slov. duhovnikov. Pred začetkom litanij je bila kratka proslava Marije iz Bre-

zij, ki je ponazorila Marijino vlogo nekdanj doma v Sloveniji, ob našem odhodu v begunstvo in sedaj v izseljenstvu. Izbrane tekste dr. Ivana Preglja in Jeremije Kalina so recitirali Marta Malovrh, Marijan Šifrer in Maks Nose. Nato so bile pete litanije Matere božje z ljudskim petjem, ki ga je vodil Ivan Rode, na harmoniju pa spremljal Gabrijel Čamernik.

Po posvetilni molitvi Marijinemu brezmadežnemu srcu in blagoslovu z Najsvetejšim se je popoldanska pobožnost končala s pesmijo Zmagala si, Devica slavna. Rojaki pa so v slavnostnem razpoloženju ostali v novi cerkvi in v Slovenski hiši do večernih ur.

Med popoldansko pobožnostjo (foto Pfeifer)

Pavel VI.:

Pismo mladim

„Govorim vam mladim. Da prav posebej vam. Spet je pred nami dan poklicev. Tudi letos.

To je moj dan. To je dan Ribiča. To je prvi stvarni pogled na današnji dan. Danes se skoro dobesedno spolnjuje beseda in obljuba Jezusa Kristusa, ki jo je spregovoril Petru in njegovemu bratu Andreju. Ta dva sta kot ribiča pravkar metala svoje mreže v Galilejsko morje, Jezus pa je hodil ob bregu in jima rekel: „Hodita za menoj in naredil vaju bom za ribiča ljudi.“ Kakšen poudarek je imelo to povabilo? Kakšen vtis je le naredil nanju mladi Učenik, ki sta ga že bila srečala pred nedavnim, tam ob izlivu Jordana, v skrivnostnem ozračju pridige Janeza Krstnika? Dejstvo je, da sta ta dva ribiča takoj popustila svoje mreže in šla za Učiteljem, ki sta ga komaj poznala. Komaj so naredili nekaj korakov, se je prav tak prizor ponovil z drugima dvema bratoma, Zebedejevima sinovoma Jakobom in Janezom. Tudi ta dva sta zapustila svoje mreže, očeta, čoln in pomočnike in šla za Jezusom...

Ta prizor preroško ponazarja moj današnji položaj. Le predstavite si v duhu papeža, ki je

sicer zelo nepopolna podoba Jezusa ali Petra, vendar je kljub temu Petrov naslednik in Jezusov namestnik. Papež ne stoji na obrežju mirnega jezera, ampak na obali narasle in vrtnčaste reke, reke zgodovine, reke sodobnega življenja, ki z vso silo vleče za seboj. V tej reki stojite vi, mladi, ki pripadate tej vihravi generaciji.

Kličem jaz in kličem vas. Vem, da je to, kar delam, drznost, morda na neuspeh obsojena in morda malo primerna. Toda jaz sem dolžan klicati kakor Kristus: **HODITE ZA MENOJ.** Moj glas je skrajno resen. Hoditi za menoj pomeni predragoceni dar, podaritev sebe Gospodu. V tem je vključena brezmejna žrtev. A ne morem drugače. Naj bom iskren. Moj glas, namenjen vam, je prodoren in zahteven. Zaenkrat samo vprašujem: Ali je kdo, ki želi priti? Ali je kdo, ki bo sredi hrumenja tisočerih glasov našega časa razbral in zaslišal moj glas?

Vsaj nečesa mi ne odbijte: poskusite me poslušati. In vprašujte me: Kaj pa naj poslušamo? Poslušajte v mojem povabilu najprej **KLIC ČLOVEŠTVA...** Človeštvo kliče po resnici, po lu-

či, kliče po ljubezni, po pozornosti, kliče po vodstvu, po pomoči... Ali ne slišite v teh klicih žarka upanja, zadaj za tem pa razočaranje, trpljenje in obup? Ali ne slišite stoka tolikernih nedolžnih otrok, obupanih siromakov, bolnikov pomoči potrebnih, oslabeledih? Ste brez posluha za boječe in pretresljive klice tistih, ki ne vedo, zakaj? Kdo jim more odkriti smisel življenja? Kdo bo mogel reči svojemu bratu: „Kdor hodi za menoj, ne bo hodil v temi?“ (prim. Jan 12, 35). Kdo naj prinese človeštvu tolažbo ob njegovih neuspehih in minljivosti njegovih dni? Le kdo naj da smisel človekovemu znanju, le kdo naj prečisti in utrdi ljubezen, kdo uči resnično skrivnost lepote, le kdo naj odpre vrata nadnaravnemu svetu, ki si ga človeštvo želi?

Simfonijo duhovnega poklica sestavlja ta in še stotera druga vprašanja... In kdo bo znal prisluhniti temu prosečemu zboru? To je prvi značilen vidik sodobnega duhovnega poklica, tj. **SOCIOLOŠKO RELIGIOZNI VIDIK**.

Drugi vidik pa je **PSIHOLOŠKO RELIGIOZNI**. Potreben nam je strokovnjak, učitelj duš, duhovni voditelj, potreben nam je prijatelj, ki zna prodreti v skrivnosti srca.

Zato je današnji dan poklicev zares važen dan, moji mladi prijatelji, in je tudi dan Cerkve.

To je vaš dan, mladi prijatelji, ki ste sposobni in kolikor ste sposobni razumeti ta jezik izrednega poklica, poklica, ki zahteva **POPOLNO PODARITEV SEBE ZA LJUBEZEN IN SLUŽBO JEZUSU**. Treba je prestreči najskrivnostnejše signale Svetega Duha. To pa ni lahko. Imeti moramo dar uporabiti sodobni izraz in ga obrniti na versko področje: potreben nam je evangeljski psihanalitik. Kar recimo še več: potrebna nam je posebna karizma

(prim. 1 Kor 12, 10). Ta zahteva je nujna, a ni tako težka, če si znamo poiskati modro in sveto osebo, kakršnih gotovo v božji Cerkvi ne manjka.

Sedaj pa se vprašanje zares dramatizira, ker prihajata do nas dva glasova, ki nas kličeta. Prvi prihaja od zunaj, od ljudi, drugi pa od znotraj, iz naše osebnosti in iz notranjih navdihov. Kateri glas bo močnejši? Katerega bomo bolj cenili? Tu pa pridemo do tiste odločilne točke za izbiro nekega poklica. Od tega je lahko odvisna usoda nekega življenja s tisočeriimi drugimi posledicami. Tu pridemo do neke napetosti. Dva razloga nam govorita za to, da se nam ni treba bati. Prvi razlog nam ponuja neko izkustvo. Navidezna razdvojenost se hitro umakne, kadar gre za pristen poklic. Saj se oba glasova hitro združita v soglasje, ki nam da neizrekljivo gotovost. Sv. Beda Častitljivi je dejal: „Gospod sam, ki je Levija na zunaj po človeškem glasu poklical, naj hodi za njim, ga je znotraj z božjim navdihom spodbujal, naj bi kmalu šel za Njim, ki ga je klical“ (PL 92, 150). Drugi razlog pa je dejstvo, da božji klic v duhovniško službo dobi svoj končni izraz v glasu škofa, ki kandidata sprejme in nanj položi svoje roke. Škof mora vsekakor ugotoviti, če prihaja kandidat s pravim namenom in če ima tiste sposobnosti, ki so potrebne za

duhovniško službo... Nahajamo se na področju osebne svobode, pred katero se postavlja važna in odgovorna odločitev. Poklic v strogem pomenu ni zapovedujoča dolžnost in nam ne daje pravice do poljubne izbire. Nравna obveznost ima svoj izvor v iskrenem teženju po višjem idealu in večjem plačilu: „Če hočeš biti popoln, pojdi, prodaj, kar imaš, in daj ubogim in imel boš zaklad v nebesih, nato pa pridi in hodi za menoj“ (Mt 19, 21).“

Nato papež govori o treh vrstah ugovorov, ki se danes pojavljajo in mnogokrat povzročajo, da poklic usahne kakor zrno v priliki.

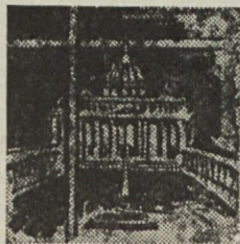
PRVI UGOVOR je izrazito verske narave in se nanaša na vse poklice, tudi na ženske redovne poklice. Sveti oče pravi, da se mnogi danes vprašujejo, če ima smisel posvetiti se temu poklicu, ko pa je danes toliko nasprotovanj in toliko kritike vere in Cerkve ter njenih zahtev. Ali ima smisel dati svojemu življenju tisto obliko, ki jo Cerkev zahteva za popolno hojo za Kristusom? Kdo pa je ta Kristus, da bi mu moral brezpogojno darovati svoje življenje? Ta ugovor je močan in zahteva od nas, da raziskujemo in razmišljamo, da pridemo do Resnice. Pa ni težko priti do te Resnice, če bomo študirali, razmišljali, se posvetovali in predvsem molili. Potrebna nam je milost, saj je poklic milost. Že

po svoji naravi ta klic zahteva, da ga poslušamo, saj je klic Očeta po Sinu in v Svetem Duhu. Je ono vabilo, ki ga ne moremo z besedami izraziti: Pridi! To je milost, ki ima v sebi moč privlačevanja, prepričevanja in gotovosti. Končno gre samo za to, da to milost preverimo in jo nato plemenito sprejmemo.

DRUGI UGOVOR so nasprotovanja, težave in ovire, ki izhajajo iz družbenega okolja, v katerem živimo. To okolje nas obdaja in vleče nase. Težko je zato stopiti ven iz tega okolja in si obleči drugačno obleko in začeti nov, določen način življenja in izpolnjevanja določenih dolžnosti, ki jih Cerkev od nas zahteva. Ozir na ljudi včasih ni bil tako močan kakor danes. Mladim se zdi, da je nesodobno, smešno in malo verodostojno zapustiti način življenja, ki ga živijo drugi, in stopiti v poklic, ki ne pozna nebenežnih posvetnih kompromisov. Ta človekov izhod iz okolja, ki ga obdaja, je v resnici močan trenutek, ki nekaterim pomeni tudi veliko bolečino. A to je najsvobodnejši trenutek, pon ljubezni poln velikodušnosti, ki daje značilnost celotnemu življenju. In to je samo en trenutek trenutek osebnega poguma.

TRETJI UGOVOR se nanaša na Cerkev, na Cerkev v njeni človeški stvarnosti, na zgodovinsko, vidno in pravno urejeno Cerkev. Cerkev res doživlja stalno notra-

nje nasprotje med vzorom in stvarnostjo. To nasprotje vpliva na mlade: toliko bolj neugodno, kolikor višji je vzor, kolikor bolj je ta ideal evangejski, kolikor svetejši in kolikor bolj božji, na drugi strani pa je stvarnost pogosto siromašna, ozkosrčna, pomanjkljiva, včasih celo sebična in izmaličena. Pa je to kljub vsemu temu Cerkev, tista družbena ustanova, ki jo lahko vsakdo, ki je njen član, preoblikuje: in je vendarle, čeprav je včasih videti vsa človeška in omejena, „znamenje in sredstvo“ našega odrešenja. „Vedno je delivka božjih skrivnosti, je prava, sveta mati Cerkev, za katero je Kristus dal svojo ljubezen in prelil svojo kri (prim. Ef 5, 29). Cerkev je vedno vredna, da jo mladi ljubite in si jo izvolite. Res vam ona nalaga na rame križ, ali to je križ Kristusa, ki čaka na Simona iz Cirenne, ki se mu bo porudil, da mu pomaga nositi težo. To je junaška drama božje slave, drama odrešenja sveta in brezprimerne časti, h kateri ste vi mladi poklicani...“

Preizkus naše vernosti v sodobnem času

V tej številki DŽ končavamo z objavo pisma, katerega 1. del smo objavili v junjski številki.

POKLIC IN SLUŽBA

Družina nam ustvarja naše intimo življenje. Iz tega življenja pa se bogati tudi naše poklicno delo in naša služba, ki nam hkrati ustvarja materialne pogoje za življenje posameznika, družin in družbe. Tudi te svoje poklicne in službene dolžnosti bi morali presvetliti z duhom svetega leta. Vemo, da brez dela človek otopi. „Človek je ustvarjen za delo kakor ptica za letanje,“ pravi sveto pismo. V človeku se razvija tista sposobnost, ki je samo njemu lastna, da more ustvarjati in da ustvarja z veseljem. Pravijo, da se vedno bolj bliža čas, ko bo delo tako olajšano, da bo za človeka vedno bolj globoka osebna potreba, vir veselja in sprostitve. Zato morda preveč govorimo o teži dela, premalo pa o delu, ki je vir naše osebne sreče in osebne rasti. Tudi tukaj smo potrebni preusmeritve. Zakaj?

Nov način življenja sili vedno več ljudi na delo, na opravljanje

poklica in s tem na službo izven doma. Temu se ne moremo izogniti. Tudi dekleta in žene se vedno bolj zaposlujejo. Njihovo mesto že zdavnaj ni več predvsem ali zgolj doma. Tega včasih nismo bili navajeni. Zato nam manj-

Dr. Maksimilijan Držečnik,
mariborski škof

ka tudi izkušenj in življenjske modrosti v teh rečeh. In zato prihaja do težav in kriz. Ne smemo pa pozabiti, da nam zaposlitev in zaslužek odpirata vrata do lepšega in boljšega življenja. Nad vse važno je za nas, da si znamo izbrati pravi poklic, kateremu smo dorasli, ki ga bomo z veseljem opravljali. Nikdar se za poklic ne odločajmo brez posvetovanja z Bogom v molitvi. Če se bomo pred Bogom odločali, potem ne bo med nami zmanjkalo tudi duhovnih poklicev, saj jih Bog seje tudi v naš čas.

Dostikrat se nam zdi, da sedanjí gospodarski uspehi naravnost grozijo, kako bi preglasili človeka in v njem zatrli marsikaj pristno človeškega. Zato zaradi tega velikokrat trpi tudi družina. Prihajamo utrujeni z dela domov. In tam nas čakajo nova bremena. Ali so to res samo bremena? Saj je vendar doma lahko toliko lažja in veselega, če le znamo to poiskati in se zato truditi. Ko bomo vestno opravljali svojo službo in svoje delo, se ne pozabimo pripravljati tudi na to, da bomo v svoj dom vnesli veselje in spro-

Msgr. Orehar blagoslavlja novo cerkev (foto Pfeifer)

ščenost. Ustvarjajmo si lep, pri-
jazen, sproščen in človeško topel
dom. Naj ne bo dom prostor, v
katerem bi stresali svojo utruje-
nost in nevoljo, ker smo bili pri
delu obremenjeni. Naj nam bo
dom veselo srečanje s svojci. Le-
poto doma ne ustvarja gradbena
umetnost in dragoceno pohištvo,
pač pa dobro srce, ki se razdaja.

Blaginja

Dokler smo na zemlji, si mora-
mo sami ustvarjati tudi potrebne
pogoje za življenje, za neko sto-
pnjo blaginje ali standarda, zem-
eljske sreče. Saj nam je Bog
naročil že na začetku človeškega
rodu, naj si podvržemo zemljo in
ustvarimo pogoje za življenje. O
blaginji govorimo takrat, ko nam
ničesar ne manjka in nam mnoge
življenjske vrednote olajšujejo
življenje. Gospodarski in tehnični
napredek nam je prinesel drago-
cene dobrine, za katere moramo
biti hvaležni. Kajti kjer manjka,
kar je potrebno za življenje, pou-
žije skrb za najnujnejše tudi vse
višje interese duha in vernosti.
Toda višji življenjski standard je
postal za nas tudi nevarnost. Po-
hlepnost vsake vrste je zagrabila
široke kroge in nam grozi s pro-
padom. Ne znamo se obvladovati
pri uporabi stvari. Tudi v vzgoji
naših otrok komaj še znamo za-
htevati odpoved in samooblado-
vanje. Kardinal König je rekel
leta 1965 možem v Mariazell-u:
„Naši otroci nam bodo nekoč ma-

lo hvaležni za vzgojo, v kateri jih
nismo navajali na samopremago-
vanje. Še prav posebej ne more-
mo kot kristjani mimo tega, da
bi vsak dan nosili križ za Kristu-
som. Povsem napačno pojmovano
krščanstvo bi bilo, če bi hoteli iz
njega popolnoma čriati križ in
če bi potem mislili, da moremo
živeti samo iz njegovega vstaje-
nja in slave. Ne, nihče nima
deleža pri Kristusovem vstajenju,
kdor ni šel in ne gre vedno znova
skozi Kristusov križ. Krščanstvo
ni za to, da bi ustvarilo raj na
zemlji in za nameček podarilo
nazadnje še nebesa v onstran-
stvu. Vzgoja, ki hoče mlademu
človeku prihraniti vsako trdoto
in vsako neprijetnost, vzgaja rod,
ki je željan le naslađe in ni dora-
sel zahtevam življenja in pokli-
ca...“

Zato blaginji ne smemo žrtvo-
vati svoje resnične sreče in svo-
jega dostojanstva. Ostati moramo
ljudje, ne sužnji standarda. Več-
krat se moramo vpraševati, ali
mi gospodujemo razmeram in re-
čem ter jih prav usmerjamo in
uporabljamo, ali pa se damo vse
preveč gnati valovom, katerim
smo izpostavljeni. Ta vprašanja
naj nas vodijo k razmišljanju.

Kličejo naj nas k reviziji našega
življenja. In ravno tu bomo začu-
tili željo in hrepenenje po nečem
višjem in globljem. Takšna spo-
znanja pa nas bodo prignala na
prag osebne molitve, vzljubili bo-
mo molitev.

Svetoletna prenova srca

Kakor je skrb za človeka in zemeljske dobrine bogohotena, pa ne smemo pozabiti, da je istočasno povzdigovanje duha k Bogu človekova prva dolžnost in odlika. Začeli smo sveto leto tudi pri nas. Za vsakega izmed nas bi moralo to leto biti leto spreobrnitve in poglobitve. Cerkev nam nakazuje nekaj sredstev za to.

1. PRENOVA MOLITVE. Molitev zadeva danes na mnoge težave, tudi pri tistih, ki verujejo. Globoko razširjena nevera okoli nas je tudi molitvi vzela pravilno veljavo in je tudi skupno molitev omajala. Po drugi strani pa spet vidimo, kako se v človeku oglašaja želja po Bogu. Tudi na videz brez-

veren človek je pogosto v globini svojega srca le iskalec Boga. Svojo notranjost pa bomo prenovili, če bomo prenovili tudi svojo osebno molitev, ki mora biti živ razgovor z živim Bogom. Naj bi v svetem letu več molili, predvsem premišljevalno, ne toliko samo z ustno molitvijo. Družina je Cerkev v malem, zato naj bo v svetem letu domače ognjišče kraj, kjer bomo Boga častili „v duhu in resnici“. Mnogi škofje po svetu priporočajo v tem letu še posebej češčenje Jezusovega Srca in prve petke. Nikje se nam ljubezen božja do nas ne pokaže tako jasno kakor v Srcu Jezusa, Boga in človeka. V tem Srcu je stična točka med Bogom in človekom.

Somaševanje ob blagoslovitvi cerkve (foto Pfeifer)

2. DOBRA SVETOLETNA SPOVED. Žal, je spoved zadnje čase zgubila spoštovanje. Psihiatři pa pravijo, da imajo zato več pacientov, ker so se ljudje otegnili od spovednice. Približajmo si spoved spet takšno, kakršna je v božjih očeh. To je največji dar vstalega Kristusa. Ne pozabimo, da je spoved iskreno srečanje skesanega človeka z Bogom, ki je neskončno usmiljenje. Spoved je človekovo najbolj osebno dejanje, je priznanje grehov in obžalovanje. Brez tega osebnega prizadevanja ni spovedi. Protestanti nam zavidajo za to srečo in mnogokje spet uvajajo posamično spoved spoved „na uho“. Približajmo se v svetem letu pravilno pojmovani spovedi, v kateri se bomo odvrnili od greha in usmerili k Bogu.

3. MAŠA naj nam bo najlepša priložnost, da se kristjani počutimo kot velika družina, med seboj povezani, združeni v Kristusovi ljubezni. Zato se trudimo za občestveni duh pri bogoslužju, radi sodelujmo pri različnih službah, da bo res maša naša skupna daritev.

4. DOBRA DELA, posebno dela ljubezni do bližnjega. Kakor so si v judovskem jubilejnem letu odpuščali dolgove in krivice, tako bi moralo biti tudi nam sveto leto leto usmiljenja in dobrih del. Imejmo odprte oči za stisko vseh vrst, telesno in duhovno, in radi pomagajmo. Bog nas bo nekoč sodil po ljubezni, po dobrih delih.

5. SVETOLETNI ODPUSTEK naj ne bo predmet omalovaževanja. Zamislimo se globoko v našo krščansko vzajemnost. V Bogu smo ena družina. Med nami je Kristus z vsem svojim zasluženjem, med nami je njegova brezmadežna Mati, med nami so vsi sveti in zveličani v nebesih, z nami so vsi sveti verniki na zemlji. Skozi vse teče velika reka junaškega zasluženja. Z odpustkom nas hoče Cerkev v moči svoje oblasti potopiti v ta krogotok zasluženja, ko smo se prej odvrnili od greha in usmerili k Bogu. V tej veri prejemanju odpustke. S tem zaupamo drugim, se odpiramo Crkvi, ki nam daje priložnost, da se odpiramo Bogu in ljudem. S tem sprejemamo ljubezen drugih, ki nam pomagajo s svojim zasluženjem.

6. SVETOLETNA ROMANJA naj ne bodo sama sebi namen, ampak naj predstavljajo le višek našega osebnega spreobrnjenja in naše poglobljene vere. Na teh romanjih naj bi bilo veliko pokore, veliko ljubezni do bližnjega in veliko pristne molitve, pa nič razkazovanja in zmagoslavja. Ko opravljamo spokorna dela, ne smemo „trobiti pred seboj“.

7. RAZUMEVAJOČE SOŽITJE MED RAZLIČNIMI LJUDMI. Sveti oče želi, da bi valovanje svetega leta zajelo ne samo katoliške vernike, ampak vse kristjane in vse ljudi dobre volje, da bomo

znali tudi mi spoštovati svobodo, prepričanje in mišljenje drugače mislečih. Kjer koli naletimo na človeka, ki se iskreno bori za resnico in jo vztrajno išče, ki se velikodušno trudi, da bi koristil sočloveku, tam mora priti naproti tudi naša razumevajoča ljubezen in spoštovanje. Tudi če se z njim ne strinjamo, ga spoštujemo in ljubimo, sodbo pa prepustimo Bogu, ki pravično sodi (1 Petr 2, 23). Zato se v krščanski ljubezni srečujemo tudi z drugimi kristjani, kakor vam bomo to povedali še v posebnem pismu, in ustvarjajmo pogoje za duhovno edinost kristjanov. Kolikor bolj se bo sleherni izmed nas trudil, da bi postal čim iskrenejši Jezusov učenec, toliko glasneje bo oznanjal evangelij sodobnemu svetu.

Sklepne misli

Tako nas, dragi bratje in sestre, Kristus v svetem letu kliče K SPREOBRNENJU. Saj je prišel na svet „klicat k pokori grešnike“. (Lk 5, 32). Njegovo oznaniilo, vesela novica o odrešenju, se obrača na vse ljudi. Vsi smo povabljeni, naj se obrnemo k Bogu in se oklenemo Odrešenika Kristusa, ki „ima na zemlji oblast odpustčati grehe“ (Mt 9, 6). Vsem nam je potrebno nekaj otroškega,

otroška pristnost, iskrenost, dobrohotnost. Saj je to imel v mislih Kristus, ko je rekel: „Ako se ne spreobrnete in ne postanete kakor otroci, ne pridete v nebeško kraljestvo“ (Mt 18, 13). Vsaka iskrena želja po dobrem nas bo vabila na pot urejanja naše notranjosti in našega življenja navzven. Kakor hitro se bomo tega lotili, bomo že stali na poti sprave z Bogom in ljudmi, pa tudi na poti trdnejše in jasnejše odločnosti, da hočemo hoditi po novi poti in opravljati dobra dela z novim, globljim upanjem v srcu.

Naše spreobrnjenje v svetem letu bo odgovor na božje povabilo. Bog nas ljubi in steguje k nam svoje roke. Naš Oče, mi smo njegova družina. Vse bi nas rad povezal v eno samo skupnost, občestvo božjih otrok. Naša pokora pa naj bo naš nenehni boj zoper sebičnost, zoper strahopetnost in lenobnost, zoper vse, kar v nas zapira pot božji jubezni.

Iskreno vam, bratje in sestre, želimo obilje božjih darov, in naj vas v vsem vašem prizadevanju hoditi za Kristusom v svetem letu spremlja tudi pomoč in varstvo božje in naše matere Marije.

V Gospodu vas pozdravljajo in blagoslavljajo

VAŠI SKOFJE.

KOREJSKI MUČENCI

Eno izmed poslanstev, ki je vsako leto prihajalo iz Seula v Peking, da je plačalo davek, je prineslo leta 1777 nekaj katoliških spisov s Kitajskega. V njih so bile opisane temeljne resnice krščanstva. Krog korejskih učenjakov, ki so si bili prijatelji, je preučil te resnice in sklenil, da bo živel po njih.

Leta 1783 so naprosili enega izmed odposlancev, ki so se odpravili v Peking, da bi radi natančneje spoznali krščanski nauk. Mladi Ri-Seung-Huni je to res storil, se dal krstiti na ime Peter in se vrnil v domovino kot apostol. V nekaj letih je skupina, ki so jo pridobili on in njegovi prijatelji za Kristusa, narasla na 4000. Poskušali so živeti po zgledu prve krščanske občine in si iz svoje srede izbrali škofa in duhovnike, ki so jim delili evharistijo in opravljali drugo duhovniško službo. Vendar so jih čez nekaj časa obšli dvomi glede pravilnosti njihovega ravnanja. Zato so se leta 1790 po enaki poti obrnili na škofa v Peking in ga prosili za navodila. Škof jim je razložil cerkvene predpise, jih spodbujal k vztrajnosti in jim poslal nove spise, med njimi tudi nekatere, v katerih je pisalo, da po božje češčenje prednikov ni združljivo s krščanstvom.

Prvi mučenci

Verniki na Koreji so vsa navodila z veseljem sprejeli in jih spolnjevali. Kmalu pa je bila njihova vera postavljena na hudo preizkušnjo.

Dva izmed najuglednejših kristjanov sta namreč ob smrti svoje matere sežgala družinsko tablo prednikov in sta bila zaradi tega kot preziralca domačih navad, kot človeka, ki ne poznata spoštovanja do pokojnih sorodnikov in kot privrženca tujih nauk, obsojena na smrt in obglavljena. To sta bila Pavel Yn in Jakob Kuan, ki sta kot prva mučenca z lastno krvjo posvetila tla svoje domovine. Precej korejskih kristjanov je takrat odpadlo.

Prvi kitajski duhovnik Jakob Tsiu, ki je dopotoval proti koncu leta 1794 v deželo, v katero ni smel priti noben tujec, je bil 31. maja 1801 obsojen na smrt. V mučeniški smrti so mu sledili Jozafat Kim, Kolumba Kang in njun sin.

V splošnem preganjanju, ki se je potem začelo, je umrlo tristo kristjanov zaradi strašnega mučenja ali pa od lakote v ječah. Kljub temu je bilo kristjanov vedno več.

Krajevna preganjanja v letih

1815 in 1827 so terjala nove žrtve, zlasti v Taegu.

Strašna preganjanja in morije

V letu 1831 so poverili Korejo kot apost. vikariat pariški družbi svetnih duhovnikov za zunanje misijone. Lovrenc Imbert, ki je kot prvi škof dobil dovoljenje, da se naseli na Koreji, je umrl mučeniške smrti z dvema drugima misijonarjema 21. septembra 1839. Tudi tokrat je mnogo kristjanov skupaj z misijonarji žrtvovalo svoje življenje. Prav tako je moral dati življenje prvi korejski duhovnik Andrej Kim. Umrl je 16. septembra 1846. Krvniki so ga prebodli s sabljami.

Dvajset let kasneje je izbruhnil vihar novega preganjanja.

Umorili so dva škofa, sedem izmed desetih misijonarjev in 10 tisoč izmed 18 tisoč katoličanov. Tri preživele oznanjevalce vere so izgnali in korejski kristjani so bili spet celo desetletje brez duhovnika.

Sadovi mučeniške krvi

Kljub preganjanjem je Cerkev rasla in se krepila. Potrjena je bila stara resnica, da je kri mučencev seme novih kristjanov. Ko je končno korejska vlada 1886/87 sklenila pogodbe z zahodnimi silami, je bil kristjanom zagotovljen mir. Do preloma stoletja je naraslo njihovo število na 100.000 in kakšnega pol stoletja pozneje na 180.000.

Potem je zajel polotok vihar rdečega nasilja in je spremenil

Msgr. Orehar blagoslavlja nove šolske prostore (foto M. Šušteršič)

deželno v novo pozorišče groze. Ko je bila dežela razdeljena v Severno in Južno Korejo, je v Severni Koreji (nad 38. vzporednikom) ostalo 30.000 do 40.000 katoličanov brez duhovnika. Kršćanske občine na jugu dežele se sicer lepo razvijajo, čeprav so ta razvoj nepretrgoma zavirali viharji, ki so pretresali deželo. Mučeniška Cerkev v Koreji je veliko upanje Cerkve na Daljnem Vzhodu.

Izmed mnogih korejskih mučencev iz dobe preganjanj od l. 1839 do 1846 jih je papež Pij XI. 5. julija 1925 razglasil devetinšedemdeset za blažene.

God blaženega škofa Lovrenca Imberta in njegovih tovarišev Filiberta Maubanta in Jakoba Hastinga se obhaja 21. septembra, god blaženega duhovnika Andreja Kima in tovarišev pa 5. julija.

Vprašujete – odgovarjamo

Ali nas ne bi Kristus mogel odrešiti s katerikoli svojim dejanjem? Zakaj nas je potem hotel odrešiti s krvavo žrtvijo na križu?

Res je, da so bila vsa Kristusova dejanja od spočetja naprej zaslužna za naše odrešenje. A Bog je hotel, da nas dokončno odreši šele s svojim krvavim trpljenjem in smrtjo. Ta način odrešenja je bil bolj primeren za nas in sicer iz tehle razlogov. Najprej je človek iz tega načina odrešenja spoznal, kako ga Bog ljubi in ta način odrešenja naj bi mu bil nagib, da bi tudi on Boga ljubil z vso močjo. V ljubezni do Boga obstoji človekova popolnost. Tako pravi sv. Pavel: „Bog nam skazuje svojo ljubezen s tem, da je Kristus za nas umrl, ko smo bili še grešniki“ (Rim 5, 8). Potem nam je dal s svojim

trpljenjem in smrtjo vzvišen zgled pokorščine, ponižnosti, potrpežljivosti, pravičnosti in drugih kreposti, ki so nam za zveličanje potrebne, kakor pravi sv. Peter: „Kristus je za vas trpel in vam zapustil zgled, da bi hodili po njegovih stopinjah“ (1 Peter 2, 21). Potem se sedaj človek čuti bolj dolžnega, da se varuje greha, ko je božji Sin moral zaradi njega toliko trpeti. „Odkupljeni ste bili za veliko ceno: poveljučujte torej Boga v svojem telesu!“ (1 Kor 6, 20).

Končno pa je človeku tudi v veliko čast, da kakor je bil od hudobnega duha prevaran in premagan, tako naj bi tudi Kristus kot človek tega hudobnega duha premagal. In kakor je človek z grehom zaslužil smrt, tako je človek, Kristus, s svojo smrtjo premagal smrt.

Pismo "Duhovnemu Livljenju"

Sem praktičen katoličan. Imam pa prijatelja, že odraslega moža, ki ga že dalj časa poskušam pridobiti za vero, pa do sedaj brez uspeha. Ko že mislim, da bo zdaj zdaj sprejel krščanstvo, mi pride z novo težavo, novimi dvomi. Bil je krščen, a ni nikdar prakticiral vere. Če je vera res potrebna za zveličanje, o čemer sem prepričan, potem si ne morem razložiti, zakaj je Bog naredil pot do nje tako težko?

P...

Popoldansko sv. opravilo ob posvetitvi cerkve (foto Pfeifer)

Najprej bodiva hvaležna za svojo vero. Kot sami vidite, ni nekaj samo po sebi umljivega, da jo imava, ko je pa ob naju toliko ljudi, ki je nimajo. Nekateri trpijo zaradi tega, ker bi radi verovali, za druge pa se zdi, da so brez vere enako srečni.

Ne morem ob vašem pismu obravnavati vseh vprašanj, ki se mi vzbude. Hočem pa z Vami kratko razmisliti vprašanje, zakaj toliko ljudi ne veruje. Vera je v bistvu pristanek na neko resnico, ki je notranje ne uvidimo, ki pa jo sprejemamo zaradi zaupanja v osebo, ki nam jo pove. Vemo, da pozna stvar, o kateri nam priča, in da nam tudi hoče povedati resnico, da nas noče varati. Vsak dan storimo vse polno dejanj vere v naše domače, v učitelje, v radijske in televizijske napovedovalce itd. Ste že kdaj podvomili, da bi bilo kosilo, ki Vam ga je pripravila Vaša žena, zastrupljeno. Nemo-goče! Zakaj ne? Ker imate „slepo“ in popolno, pa dobro utemeljeno zaupanje v svojo ženo.

In če nam Bog kaj govori? Potem smo še vse bolj upravičeni in seveda tudi dolžni sprejeti njegovo besedo. Mu zaupati in verjeti. Saj vemo, da se ne moti in nas tudi ne more zavesti v zmoto. Zato je pa Bog. In čeprav nam ni notranje razvidno to, kar nam Bog razodene! V nasprotnem primeru sploh ne bi bila potrebna vera, ampak le zdrav razum ali pa zdravi čuti.

Predno pa seveda kaj z vero sprejemam, moram biti gotov, da je res Bog tisto razodel. To je predpogoj za vero; brez tega bi moja vera ne bila ne pametna ne moralno dopustna. Zakaj je potem vera za nekatere tako težka? Prvi razlog je v tem, ker še niso prepričani, da je res Bog govoril. Kaj naj ti store? Če je toliko ljudi na svetu, ki trdijo, da je Bog človeštvu v zgodovini govoril in to uči tudi Cerkev, javna in po vsem svetu razširjena religiozna ustanova, potem ne morejo mirno mimo tega dejstva. Vsaj neki resen dvom se jim mora vzbuditi: kaj pa če je res Bog govoril? V dvomu pa ne morejo živeti mirno, ko gre za tako resna in odločilna vprašanja človeškega življenja. Zatorej bodo vprašanje raziskovali, dokler ne pridejo do jasnosti. Mnogi ljudje pa že tukaj grešijo z nemarnostjo in indifereentnostjo. Ne poslušajo svoje vesti. V dvomu živijo naprej, pa se nikdar ne potrudijo, da bi ta dvom tudi rešili.

Drugi pa so prišli do prepričanja, da je Bog res govoril. Zakaj potem ne verujejo? Ker nujno človeški razum sprejme le tisto resnico, katero notranje uvidi. Verske resnice pa niso takšne, ravno nasprotno, so temne. Človek pride do njih samo z vero. In prav zato, ker niso

človeku razvidne, mora njegova volja razumu pomagati, da jih sprejme. Pa tudi volja sama ne bo pristala, če ne bo imela določenih moralnih dispozicij, zlasti pa če je ne bo podpirala nadnaravna milost.

Pa boste dejali: torej je končno vse odvisno od milosti. Če Bog milosti ne da, ne morem verovati. Torej so neverniki, vsaj mnogi, brez krivde — nimajo milosti vere. Počasi! Dogma je, da Bog vsakemu človeku da to milost, čeprav pogosto ne vemo ne kdaj ne kako. Če torej človek v celotnem življenju ni prišel do vere, je jasno, da je nekaj zavrnil milost vere. To je skrivnost človekove svobode. Vendar nekoliko lahko vendarle posvetimo v to temno ozadje človekove nevere.

Mnogi ne verujejo, ker bi vera zahtevala novega človeka, tega pa iz sebe niso pripravljene ustvariti. Čistega, poštenega, plemenitega človeka! Ker nočejo vzeti nase tega bremena, pa tudi nočejo živeti v notranji življenski razdvojenosti, da bi eno verovali, drugo pa živeli, se ustavijo pred vrati vere. Ko bodo pripravljene spreminiti življenje, jim bo tudi vera razmeroma lahka.

Drugi so ošabni. Njihovo geslo je: ne verujem, kar ne vidim. Pri tem pozabljajo, kot sem že omenil, da so večino svojega znanja pridobili po veri in to človeški. Le pred Bogom hočejo veljati za

Na balkonu dvorane med oratorijem „Vnebovzetje“ (Pfeifer)

„razsvetljene“. S tem si zapro vsako pot do vere. Taki se morajo postaviti na realna tla — ponižnost je realnost — odvreči svojo, v dnu tako smešno pozo in našli bodo vero.

Še drugi pa iskreno iščejo resnico in so jo tudi pripravljene sprejeti. Pa vidijo v Cerкви toliko napak, namreč v njenem človeškem elementu, da jim to, kot pravi 2. Vatikanski koncil pravi obraz Boga prej prikriva, kot pa odkriva. Na tem dejstvu imamo del krivde vsi tisti kristjani, ki ne živimo v skladu z svojim vzvišenim poslanstvom. Ne zavedamo se te krivde vedno, a zato naš slab zgled ni nič manj poguben. Vendar si spet ne moremo misliti, da bi Bog zaradi nas pustil brez vere ljudi, ki so dobre volje. Preko slabosti jim bo Bog v Cerкви pokazal tudi veliko lepega, da jo bodo končno spoznali kot božjo ustanovo in od nje sprejeli vero.

Končno so tudi taki, ki po zunanje nikdar ne vstopijo v katoliško Cerkev, a so vendar na skrivnosten način povezani z njo. Pravimo, da pripadajo k duši Cerkve, ne pa k njenemu telesu. Nosijo v sebi posvečujočo milost in sv. Duha, so torej božji otroci. To so vsi tisti, ki Boga ljubijo nad vse, naj ga poznajo po tem ali onem imenu, bolj ali manj jasno, ki so zato pripravljene sprejeti tudi vse, kar bi spoznali za božjo voljo, torej tudi božje razodetje, ko bi zanj vedeli. Tem bi Bog na neki, za nas nedvomno skrivnosten način posredoval tiste resnice, ki so jih dolžni verovati.

Spoštovani! To je samo nekaj drobnih misli. Odgovor na Vaše vprašanje nikakor ni izčrpen, v pismu to ni mogoče storiti. Priporočam Vam rešen študij tega vprašanja. Za sklep le še dve praktični misli: iskreno bodiva hvaležna za milost vere in jo braniva kot dragocen zaklad, potem pa storiva vse, da bi po naju še kdo drugi prišel do vere ali pa vsaj da ne bova s svojim življenjem Boga bolj zakrivala, kot pa ga razodevala.

Vdani

A. Kukovica

Premalo in preveč ljudi

Od časa do časa stopi v ospredje med problemi človeške družbe tudi vprašanje lastnega obstoja. Ponekod trdijo, da je preveč ljudi na svetu, drugod, da jih je premalo, da so velika področja premalo naseljena. Med temi deljenimi mnenji prevladuje prvo in pesimistično, da je zemlja preobljudena. Iz te trditve izhajajo potem različni pesimistični zaključki.

Problem ni nov. V moderni dobi je že v začetku preteklega stoletja angleški pastor T. R. Malthus dvignil krik, da je preveč ljudi na svetu. Narava je skopa, nje sadovi se množijo aritmetično, prebivalstvo pa narašča geo-

metrično, zato bo kmalu prišel čas, da ne bo več hrane in dela za novorojene, ne prostora na „banketu narave“. Od teh pesimističnih napovedi je poteklo že približno 170 let, a se niso uresničile. Ljudi je več, kot jih je bilo takrat, in živijo v veliko bolj-
ših življenjskih pogojih.

V zadnjih letih je vprašanje zopet stopilo v ospredje. Sprožile so ga gospodarsko razvite dežele. Deželam v razvoju očitajo, da se mora precejšen del njihove počasnosti v razvoju k tvorni blaginji pripisati njihovemu prekomernemu naraščanju prebivalstva. Le-to morajo omejiti. Zato jim poleg posojil za gradnjo to-

Narodne noše pri blagoslovitvi cerkve (foto M. Šušteršič)

varn, cest, železnic in šol dajejo navodila in finančno pomoč za kontrolo in uravnavanje rojstev. Včasih je uvedba te kontrole in uravnavanja predpogoj, da lahko dobijo pomoč za gospodarske namene.

Ob petrolejski krizi ob koncu preteklega leta je vprašanje prebivalstva stopilo še bolj v ospredje. Gospodarsko razvite dežele so se znašle pred dejstvom, da jim nerazvite odrekajo eno izmed najvažnejših surovin, in bridkim spoznanjem, da so nahajališča petroleja ali nafte že precej izčrpana. Do podobnega stanja more v doglednem času priti tudi glede drugih surovin. Pomanjkanje teh pa omejuje človekovo blaginjo, kot jo pojmuje sodobna potrošniška družba. Da bo v bodoče surovin dovolj in da bodo ljudje živeli v doseženi blaginji, je treba omejiti uporabo surovin oziroma obdržati na sedanjih ravni. Zato je treba omejiti naraščanje prebivalstva, pred vsem zmanjšati število rojstev, ali drugače povedano: določiti že vnaprej, koliko jih sme biti vsako leto rojenih v posameznih deželah, da bodo potem lahko brez večjih težav dolgo in dobro živeli.

Za rešitev vprašanja se je zavzela tudi Organizacija Združenih narodov in proglasila, naj bo leto 1974 posvečeno študiju prebivalstva. Zato se pod okriljem te organizacije pripravlja svetov-

ni demografski kongres, ki bo meseca avgusta v Bukarešti. Še preje pa bodo krajevni demografski kongresi za zbiranje in pripravo potrebnega gradiva in stališč.

Sodobni problem naraščanja prebivalstva je Organizacija Združenih narodov predstavila svetu kaj enostavno in kategorično. Bilo je potrebno 10 tisoč let, da je število ljudi doseglo 3.500 milijonov. V bodočnosti se bo ta številka podvojila že v 35 letih, to je, da bo leta 2.000 na svetu že 7.000 milijonov ljudi. Kako in s čim naj se preživljajo? Ponujen je že tudi odgovor in rešitev: treba je uvesti splošno svetovno uravnavanje rojstev, ki ga morajo sprejeti vsi narodi, in njegovo izvrševanje podvreči mednarodni kontroli.

Preveč ljudi

Sodobnega naraščanja prebivalstva ni pripisati večjemu številu rojstev. V sedanjem stoletju, takoj po letu 1.900 se je umrljivost dojenčkov znatno znižala, od 150 na tisoč rojenih na 25—30, istočasno se je podaljšala življenska doba na povprečnih 65 let pri moških in 73 let pri ženskah. Sodobno zdravstvo skuša te številke še znižati oziroma zvišati.

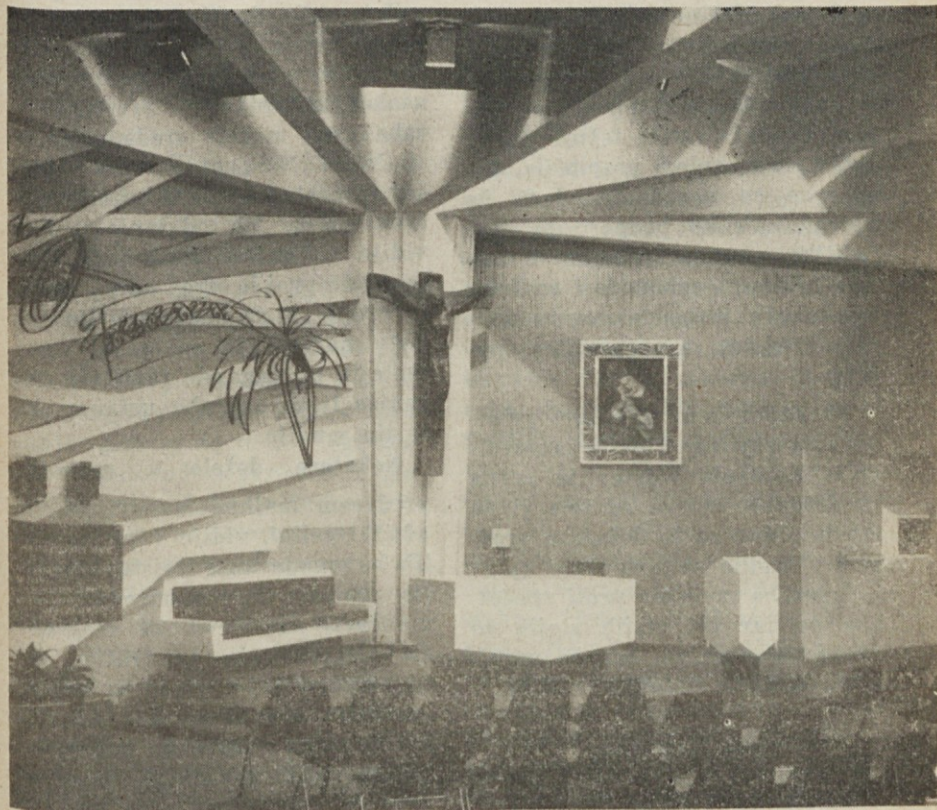
O presežku prebivalstva, ne o prenaseljenosti, govorijo v gospodarsko razvitih deželah. Vprašanje rešujejo posamezniki ter za-

sebne in javne organizacije. Državna oblast pomaga z zakonodajo, to je vedno lažje dovolitvijo razporoke in legalizacijo splava. Poglejmo nekaj primerov.

V Angliji je problem stopil v ospredje po letu 1960. Demografi in biologi trdijo, da ima dežela 13 milijonov ljudi preveč. Idealno število bi bilo 40 milijonov. Da pridejo na to število, morajo po-

speševati izseljevanje, poleg tega pa razširiti uporabo tablet in drugih sredstev proti spočetju ter se posluževati splava. Anglija spada v tem pogledu med najbolj liberalne dežele na svetu.

V Združenih državah Severne Amerike prevladuje težnja, da ostane število prebivalstva statično, neizpremenjeno. Število rojstev naj odgovarja številu smrt-

Notranjost spominske cerkve Marije Pomagaj v Buenos Airesu (Ramón Falcón 4158), ki je bila blagoslovljena 26. maja 1974 (fot. M. Pfeifer)

nih primerov. Navidezno se državna oblast ne vmešuje v to vprašanje, pospešuje pa olajšave in zakonodajo za ločitev zakona in splave. Številne zasebne in javne organizacije pospešujejo uporabo tablet in drugih sredstev proti spočetju ter poučujejo mlade ljudi in zakonce o uravnavanju rojstev.

Francija ima največ rojstev v Zapadni Evropi. Državna oblast noče določati nobene uradne demografske politike. Obstoječa zakonodaja pa dovoljuje razporoko in tudi splav pod določenimi pogoji. Obstaja velika težnja, da bi zakonodaja splav posplošila, čemur so se dosedanje vlade še upirale. Veliko podpora pa ima politika uravnavanja rojstev v zelo liberalni zakonodaji za ločitev zakona in pospešavanju uporabe sredstev za preprečitev spočetja.

Na Japonskem si oblast prizadeva za statično število prebivalstva. Kontrola rojstev je javna in državna zadeva in ima vlada v proračunu za to določena sredstva. Uradno se pospešuje splav in uporaba sredstev proti spočetju, vendar pri nižjih slojih ni zaželenega odziva, ker ne sprejmejo zadevne državne politike.

Premalo ljudi

Dežele v razvoju, te so predvsem v Afriki, Aziji in Latinski Ameriki in nekatere dežele Vzhod-

ne Evrope, ne pospešujejo uravnavanja rojstev. Nekatere si celo prizadevajo za zvišanje števila svojega prebivalstva, druge pa pustijo reševanje problema in uravnavanje rojstev naravnemu razvoju.

Značilno je, da so v deželah v razvoju glede uravnavanja rojstev prebivalci ločeni v dve skupini. Premožni in vsi ki uživajo dobre življenske pogoje, izvajajo načrtovanje družine in uravnavanje rojstev. To jim omogoča predvsem dovoljena razporoka, uzakonitev splava in prosta uporaba vseh možnih sredstev proti spočetju. Nasprotno temu stališču in praksi se revni branijo teh sredstev in jih odklanjajo, ker vidijo v številni družini in lju-bezni do svojih otrok edino srečo in veselje, ki ga imajo v življenju. Zato največkrat odklanjajo nasvete in propagando različnih organizacij in uporabo ustanov, ki se jim nudijo.

Nekatere dežele v razvoju, predvsem majhne na azijski in afriški celini, vidijo v priporočilih za omejevanje rojstev razvitih narodov in mednarodnih organizacij nevarnost za svoj obstoj. Neredka je tudi trditev, da ta priporočila izhajajo iz egoizma belih, ker bi se radi polastili njihovega naravnega bogastva. V tem vidijo nevarnost, da ostanejo za vedno dežele na stopnji razvoja in dobavitelji surovin razvitim narodom.

Zmotna pota in rešitev

Nihče ne more zanikati, da vprašanje prebivalstva ni resno in važno. Je, vendar ne iz tega vidika in stališča, kot se ga skuša reševati.

Sredstva, s katerimi se hočejo doseči postavljeni cilji, kot ti cilji sami so nemoralna in nečloveška. Zanika se človekovo dostojanstvo in ponižuje človeka na stopnjo živali. Za določanje števila prebivalstva na zemlji se ne morejo nikoli uporabljati isti kriteriji kot za načrtovanje števila govedi na argentinski pampi ali severnoameriških ali kanadskih planjavah. Zanika se človekova duhovna narava in nadnaravni cilji njegovega življenja.

Kot je že učil Pij XII. ob podobnih prilikah, tako je tudi sedanjí papež odločno nastopil proti zmotnim poskusom in pokazal pravično in človeško rešitev vprašanja. Kot je že učil v okrožnicah *Populorum progressio* in *Humanae vitae*, tako je tudi v pripravljénem nagovoru glavnemu tajniku za svetovni demografski kongres Organizacije Združenih narodov (ker je papež zbolel, ni bilo avdiéne) poudaril, da se morajo pri reševanju vprašanja prebivalstva upoštevati vse okoliščine, ki so z njim v zvezi, to je spoštovanje socialne pravičnosti, božji zakoni, ki vodijo človekovo življenje, dostojanstvo človekove osebnosti, svoboda narodov

in ljudstev, važnost in naloga družine ter odgovornost zakoncev.

Cerkev ne predlaga tehničnih rešitev vprašanja, hoče pa biti pričevalka in branilka človekovega dostojanstva. Zato mora vsaka demografska politika spoštovati nerazvezljivost zakonske zveze, enako tudi družino in ji zajamčiti vsa potrebna naravna in tvarna sredstva, ki so potrebna za izvrševanje njenega poslanstva. Koliko otrok naj ima družina, določajo zakonci sami in ta odločitev ne more biti podvržena vplivu ali vmešavanju javne oblasti.

Že pred tem nagovorom je Pavel VI. poslal zaupno pismo vsem narodnim škofijskim konferencam s priporočilom, da aktivno posežejo v razgovore in pripravo ukrepov za reševanje tega vprašanja, da se tako zajamči spoštovanje božjih zakonov in človeka. Če hoče biti demografska politika dostojna, mora pospeševati razvoj človeka kot celote. Človek ne sme biti objekt, ampak subjekt te politike. Gospodarska politika in razdeljevanje tvarnih dobrin morajo biti podrejene potrebam človeka, družine in skupnosti. Ne more se sprejeti uravnavanje rojstev in omejitev narščanja prebivalstva pod najrazličnejšimi pretvezami. Spoštovanje svobodne, odgovorne odločitve zakoncev ob spoštovanju božjih in naravnih zakonov je edino odločilno.

Na svetu je še dovolj prostora in hrane za bodoče generacije, pravijo poštenu strokovnjaki. Približno 52 tisoč milijonov prebivalcev lahko preživi zemeljska obla, zato je nerazumljivo, da so dvignili tak preplah ob številki 7 tisoč milijonov.

Zaostale narode in dežele je treba npravno in kulturno dvigniti, da se bodo zavedali lastne odgovornosti in dostojanstva, racionalno obdelovali zemljo in izkoriščali naravna bogastva. Industrializirane dežele ne smejo uničevati okolja in narave s tehničnimi napravami, morajo pa posvetiti več skrbi pridelovanju hrane kot proizvodnji strojev ter napredek znanosti in tehnike bratsko deliti z vsem človeštvom. Lastniki proizvodjalnih sredstev morajo spoštovati načela socialne pravičnosti in krščanske ljubezni, ki morata pretrgati verige egoizma, ki ločijo ljudi, stanove in narode ter jih povezati v veliko družino človeštva, katere skupni oče je Bog.

Zakaj je prišlo do krize

Reševanje sodobnega vprašanja prebivalstva nam kaže predvsem na veliko npravno krizo, v katero je zašlo človeštvo. Služba tvarnemu in tehničnemu napredku je človeštvu zameglila duha in omejila pravilno vrednotenje življenja. Civilizirani del človeštva je postal velikan v tehnologiji,

lahko se ponaša z ustvaritvami, ki so včasih bile le sanje in nedosegljive, a je ostal duševni pritlikavec. Ne samo to, da duhovno ni napredoval, začel je celo nazadovati, zato se je zmedel ob obilici tvarnih dobrin, ki bi mu naj bile sinonim za srečo in cilj življenja. Nazadovanje se je še posebej pokazalo v spolni in zakonski morali.

Pravijo, da je konec druge svetovne vojne prinesel človeštvu tudi odkritje spolnosti. S tem se noče reči, da človeštvo preje tega ni poznalo, ampak da je tisto, kar je bilo včasih sramežljivo in intimno in prestopki smatrani pri vernih za greh, pri nevernih pa za nepoštenost ali nezvestobo, postal javno, brez sramežljivosti, predmet javnih razpravljanj.

Pospeševanje in olajšanje razporeke pri odraslih in javna debata ter razpravljanje o spolni vzgoji pri mladih je izmaličilo naravno poslanstvo in nalogo spolov v družbi. Ljubezen, ki je izraz hrepenenja duše in srca v želji, hoteti bližnjemu dobro, se je degradirala na spolno izživljanje, to pa je postalo potrošniška dobrina, ki se obravnava po istem merilu kot tvarne dobrine. Sreča bi naj bila odvisna od kvantitete, kar poniža človeka na stopnjo stvari ali živali. Resnična ljubezen je zaničevana in križana.

Spolna razbrzdanost se je zače-

la širiti kot kuga, enako med zakonci in samskimi. Ker je sodobni človek strahopetec in se boji prevzeti odgovornost in posledice za svoja dejanja, so iznašli različna sredstva za preprečevanje spočetja, vlade pa tolerirajo ali pa so celo uzakonile splav, to je umor nerojenega človeka. Zakon dovoljuje, da oče in mati lahko ubijeta svojega nerojenega otroka. Kar je bilo nekoč sramota in kaznovano, je postalo javno, tolerirano, podpirano, navada.

Morda je res, da je bila včasih spolna vzgoja bolj enosmerena, ker se je izražala v vzgoji k sramežljivosti in pri vernih tudi spoštovanju odgovarjajoče zapovedi. Vendar ta vzgoja ni bila pogubna, ker je vodila več ali manj trdno mladega človeka skozi viharje. Sedanja pa je sploh enostranska in pristranska. Mladim pove samo polovico, eno stran resnice, drugo pa namenoma zamolči. Govori samo o biologiji in fiziologiji spolnosti, zamolči ali zanika nje namen, odgovornost pred Bogom in ljudmi, dolžnost podvreči se zapovedi in jo izpolnjevati do zadnjih posledic.

Prava spolna vzgoja je del celotne človekove vzgoje in je z njo nedeljivo povezana. Tudi problem spolnosti obstaja pri človeku vse življenje, odkar ga položijo v zibelko do groba. V vsaki življenjski dobi se pa pojavlja drugače. Prav tako se človek vzgaja vse življenje, nikoli ni do-

volj vzgojen, popoln. To postane takrat, ko po usmiljenju prejme delež odrešenja v večnosti.

Mnogo je k sodobnemu polomu pripomogla tudi moda. Prekupčevalci s človeškim dostojanstvom so iznašli sredstva, s katerimi so v človeštvu ubili čut za sramežljivost in lepoto ter uvedli v življenje kult golote. Telo ni več tempelj, ampak naj bi bilo produkt nekega kiparja, ki razstavlja svojo stvaritev. Razlika v tej primerjavi je ta, da kipar umetnik razstavlja na razstavišču, v zato primernem in dostojnem kraju, oboževalci nagote pa v prahu, dimu in gneči, vsepovsod. Ni se čuditi, da tudi že krščanske matere dovolijo svojim hčeram razne „mini“, krščanski očetje pa „bikini“ svojim ženam in hčeram, nihče se pa ne zaveda, da s tem ubija pri svojih čut sramežljivosti, pri drugih pa povzroča predrznost.

Pot, ki si jo je izbralo sodobno človeštvo, vodi v njegovo samouničenje. Zgodovina nas uči, da je bila spolna nemoralna vzrok ali eden izmed glavnih vzrokov propada različnih civilizacij. Ali to pomeni tudi uničenje sedanje, ki ji pravimo, da je krščanska? Upajmo, da ne. Je še čas, da se izbere pravo pot. Pokazati pa jo morajo predvsem katoličani z dejanji, to je, s praktičnim vzgledom krščanskega življenja vedno in povsod.

Avgust Horvat

KRISTJANI ANGLIKANCI

1. del članka je bil v jun. DŽ, konec pa bo v avgustovi številki.

Na tej široki svobodi moremo umeti nastanek označenih treh idejnih smeri v anglikanstvu, ki so se oblikovale v njem in potem naprej delovale in vplivale pri oblikovanju anglikanskih verskih nazorov.

Temu so se pridružili tudi pravo krščanstvo razkrajajoči tokovi, zlasti racionalizem (17. st.) in deizem. Ko je ta razkroj vodil do nemogočih skrajnosti, je prišlo v anglikanstvu samem do odpora.

Prvi primer takega odpora je bil v metodističnem gibanju 18. stoletja, ki je privedlo do ločitve od Anglikanske Cerkve in rodilo novo protestantsko vejo metodizma.

Drug primer take zdrave reakcije pomeni „oxfordsko gibanje“ konvertita in poznejšega kardinala Newmana (1801—1890). Osnova mu je bil uvid, da Kristusova Cerkev po njegovi volji ne more biti državna in nacionalna, kot je Anglikanska, ampak je božja ustanova in živ Kristusov nadnaravni organizem. Gibanje je rodilo v anglikanizmu skupino „anglikokatolikov“.

Osnovni nauk, ki naj bi danes združeval vse anglikansko občestvo, izražajo štiri splošno sprejete točke „lambethskega štirikotnika“ iz l. 1920:

1. V sv. pismu je vse, kar nam je potrebno za zveličanje.

2. Nicejska veroizpoved (iz l. 325) je zadostna osnova naše vere.

3. Krst in obhajilo (Gospodova večerja) sta potrebna, ker ju je sam Kristus postavil.

4. Škofovstvo je potrebno, a naj bo prilagojeno po zahtevah krajevnih razmer.

(Ta verska osnova nosi ime „lambethski štirikotnik“ po „lambethskih konferencah“, ki se nanje vsi anglikanski škofje shajajo približno vsakih deset let, že od l. 1867, v Londonu, v „lambethski“ palači canterburyjskega nadškofa; na njih sklepajo o versko-moralnem nauku; shodi so svobodni in sklepi niso pravnoobvezni; zadnji shod je bil l. 1958.)

A na tej skupni osnovi pri toliki svobodi nauka med anglikanci naletimo tudi v važnih vprašanjih na najrazličnejša pojmovanja: katoliško--pravoverna, čisto protestantska in tudi skrajno racionalistična in nekrščanska.

Zunanje tradicionalne oblike verskega življenja v marsičem spominjajo na katoliške. A njihova maša in evharistija po uradni proučitvi papeške komisije ni veljavna, ker njihove ordinacije škofov in duhovnikov niso veljavne (izjava Leona XIII. v buli Apostolicae curae l. 1896).

Po uvedbi nove hierarhije ob nastopu anglikanstva so bile namreč ordinacije prvih škofov neveljavne (l. 1550—1560) in je tako po usodnem prelomu ostalo neveljavno vse, kar odtod izhaja. (Pomankljiva je nameč bila, pravijo, forma pri podelitvi ordinacij in je tudi manjkal potrebni namen. Nekateri menijo, da to ni čisto gotovo. A tedaj bi vsaj ostal dvom o veljavnosti. V primeru zedinjenja bi torej bilo potrebno vse ordinacije ponoviti, ker bi dvom v tej stvari moral biti odpravljen in je potrebna gotovost.)

Organizacija Anglikanske Cerkve

Anglikanska hierarhija ima tradicionalne, praksiške 3 stopnje: škofove, duhovnike in diakone.

Častno mesto prve, matične Cerkve ima v vsej anglikanski skupnosti Cerkev v Angliji (Church of England). Je zgodovinsko središče in vir anglikanizma. Njenemu nadškofu v Canterbury (danes doktor Ramsey) vsa anglikanska skupnost prizna častno prvenstvo (ne primat oblasti in tako ni „anglikanski papež“). Druge anglikanske Cerkve so do nje kot Cerkve-hčere.

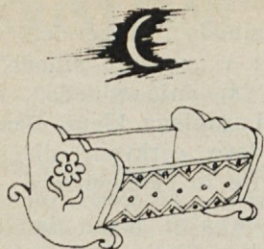
Cerkev v Angliji obsega dve provinci, ki vsaki načeluje njen škof: v Canterburyju in Yorku. Prva ima 29 škofij, druga 14. Poznajo — podobno kot v katoliški Cerkvi — pomožne škofove, arhidiakone, dekane, kanoniške kapitlje.

Vsaka provinca ima svojo provincialno „sinodo“, ki se deli v dve stopnji: v „zgornjo sinodo“ škofov in „spodnjo sinodo“ s predstavniki ostalega klera. Sem spadajo zadeve cerkvene discipline, liturgije in ekumenizma.

Cerkev v Angliji je še danes državna Cerkev (drugod ne več). Po odloku kraljice Elizabete I. (1558) je angleški kralj ali kraljica „najvišji guverner“ Cerkve v Angliji. Tako tudi danes Elizabeta II. sklicuje zborovanja klera in imenuje škofove (po ministrskem predsedniku) in funkcionarje na nekatera druga višja mesta ter skrbi za red v Cerkvi. Pod njeno avtoriteto nadzoruje delo Cerkve parlament. Da bi mu bilo to delo olajšano, je bila v Cerkvi l. 1920 izvedena poleg že omenjene „sinode“ še druga upravna organizacija, ki se sklada s civilno upravno razdelitvijo (Church Assembly) v treh stopnjah: zbornica škofov, zbornica klera in zbornica laikov. V teh zbornicah se pečajo predvsem s finančnimi zadevami in z zadevami, ki naj pridejo pred državni parlament.

Tako je cerkvena uprava v Angliji tesno navezana na državno oblast in morajo vse važnejše odločitve in spremembe priti pred parlament ali kralja. Država ima tudi najvišje cerkveno apelacijsko sodišče, pred katero pridejo v zadnji instanci zadeve cerkvenih sodišč.

dr. Franc Gnidovec

v družini

Krščansko urejanje rojstev

Navzkrižje dolžnosti

V nekaterih zakonih pride v zvezi z urejanjem rojstev do navzkrižja dolžnosti. Kaj je to navzkrižje, naj pojasni primer.

Neka zakonca imata tri otroke. Vse tri je žena rodila s pomočjo cesarskega reza. Po porodu prvega otroka ju je zdravnik opomnil, da bi ponovno rojstvo lahko bilo za ženo nevarno. Da bi se izognila novemu spočetju, sta zakonca uporabljala Knaus-Oginovo teorijo. Toda žena je znova zanosila. In potem še tretjič. Mesečni ciklus namreč pri njej ni zanesljiv. Četrtega rojstva nista smela tvegati, ker bi bilo za ženo smrtno nevarno. Zato sta se po tretjem rojstvu odločila za stalno spolno zdržnost. Dobra kristjana sta bila in hotela sta živeti po nauku Cerkve. Oba sta bila stara okoli 30 let.

Dva meseca po odločitvi za stalno zdržnost ni prihajalo do posebnih težav. Nato je žena za-

čela postajati nervozna. Možu je očitala, da je nima več rad, da ima druge itd. Moža je to dražilo in žalilo, saj sta se sporazumno odločila za zdržnost. Zakonsko sožitje se je začelo nevarno krhati. Kaj naj storita? Na eni strani strani sta dolžna, da ne postavljata z novim spočetjem ženinega življenja v smrtno nevarnost in da z zakonskimi dejanji skrbita za pravo sožitje. Na drugi strani pa imata dolžnost, da ne uporabljata kontracepcijskih sredstev, ker je po nauku Cerkve to nekaj slabega.

Rada bi izpolnila obe dolžnosti. Rada bi se izognila obojnemu zlu: na eni strani ne bi rada krhala zakona in postavljala ženinega življenja v smrtno nevarnost, na drugi strani pa ne bi rada uporabljala kontracepcijskih sredstev. Toda obe dolžnosti in obojno zlo nastopajo istočasno. Nemogoče je izpolniti obeh dolžnosti, nemogoče se je izogniti obojnemu zlu. Če izpolnita eno dolžnost, prekršita drugo, če

se izogneta enemu zlu, storita drugo. Sta torej v navzkrižju dolžnosti.

Pravo navzkrižje dolžnosti lahko nastane tudi pri zakoncih, ki so iskreno prepričani, da je zaradi trdnosti zakona in zakonske povezanosti skazovanje medsebojne ljubezni s spolnimi dejanji nujno potrebno, obenem pa so prepričani, da ne smejo pomnožiti števila otrok, ker so njihove gmotne razmere slabe, stanovanje pretesno, zdravstvene posledice za ženo ali za nadaljno potomstvo hude itd.

Pred takim navzkrižjem se more znajti tudi posamezen zakonec takrat, ko soprog npr. ateist, drugoverec, noče sprejeti cerkvenega nauka o kontracepciji ali ko soprog ne živi v duhu odgovornega starševstva zaradi lahkomiselnosti, pijanosti, spolne neobrzdanosti itd. Navzkrižje dolžnosti lahko nastopi tudi tedaj, ko obstaja resna nevarnost, da bo eden od zakoncev prešuštvoval ali zamrzil sozakonca, če mu le-ta ne bo omogočil spolnih dejanj.

Do navzkrižja dolžnosti za oba zakonca pa lahko pride samo takrat, ko pri ženi mesečna menjava plodnosti in neplodnosti ni zanesljiva. Če je zanesljiva, lahko zakonca izpolnita obe dolžnosti: odgovorno starševstvo in skazovanje ljubezni z zakonskimi dejanji. V času ženine plodnosti se vzdrži-ta spolnih dejanj in tako prepričita neodgovorno spočetje. V ča-

su ženine neplodnosti pa imata spolne odnose in si tako skazujeta ljubezen tudi na ta način.

Kako naj ravnajo zakonci, ki se znajdejo pred resničnim navzkrižjem dolžnosti? Iskreno in temeljito naj pred Bogom premislijo, katera izmed dolžnosti v navzkrižju je večja. Pri tem bodo z vso resnostjo upoštevali nauk sv. pisma, ki jih obvezuje, da skrbijo za tako ljubezen in povezanost med seboj, kakršni vladata med Kristusom in Cerkvijo (Ef 5, 25-33), in da za oboje skrbijo, če je nujno, tudi z zakonskimi dejanji (1 Kor 7, 3-5). Isto zahteva od njih tudi nauk Cerkve. Prav tako pa morajo z vso resnostjo upoštevati nauk Cerkve o sredstvih za uravnavanje rojstev, saj je Kristus postavil Cerkev za voditeljico našega krščanskega življenja.

Da bodo zakonci božjo voljo v omenjenih težkih primerih čim bolj spoznali, naj prisrčno molijo k Svetemu Duhu za razsvetljenje. Z zaupanjem naj se tudi zatečejo po nasvet k modremu dušnemu pastirju, k vestnim krščanskim zakoncem, k vestnim krščanskim zdravnikom itd.

Ko so si tako temeljito oblikovali svet, naj se odločijo za izpolnitev tiste dolžnosti, ki so jo spoznali za večjo. Odločiti se morajo iskreno, po vesti. Sam Bog nas uči po svetem pismu, da se moramo ravnati po svoji dobro oblikovani in prepričani vesti:

„Vse pa, kar ni iz prepričanja, je greh“ (Rimlj 14, 23). Iz svojega ravnanja naj čimbolj izločimo zlo, ki bi nastalo zato, ker manjše dolžnosti ne izpolnijo.

Če so zakonci tako storili vse, kar so mogli, da bi spoznali božjo voljo glede svojega ravnanja v navzkrižju dolžnosti in da bi preprečili vsako zlo, naj ostanejo mirni. Bog zahteva od nas samo to, da storimo tisto dobro, ki ga v tem trenutku moremo storiti,

in da preprečimo tisto zlo, ki ga prav zdaj moremo preprečiti.

Svojo odločitev v navzkrižju dolžnosti morajo zakonci pozneje večkrat preverjati. Spremenjene razmere namreč lahko povzročijo, da postane dolžnost, ki je bila prej večja, pozneje manjša, ali obratno. Prav tako je možno, da bodo mogli kasneje izpolniti obe dolžnosti in se izogniti vsakemu zlu.

dr. Štefan Steiner

ZAKON – SKRIVNOST ZAVITA V LJUBEZEN

Resnična povest s srečnim koncem

Srečen zakon bi lahko primerjali z Nobelovo literarno nagrado s srečnim koncem. Ne zato, ker bi sonce jasnega razumevanja osvetljevalo vsak dan zakonskega življenja. Tudi ne zato, ker bi bili možni popolnoma srečni zakoni, ker jih ni, ker jih na zemlji ne more biti. Skozi luknje kakor šivankino uho se vtihotapijo trenutki krize, katere ne moremo preprečiti in ji ne moremo vedno diplomatsko ulti. Zakon s srečnim koncem pomeni, da je bila zakonska ali družinska povezanost močnejša kot pa razpoke, ki se lahko pojavijo v vsaki hiši.

Kolikor bolj iskrena in močna je ljubezen, toliko lažje bomo premagovali že vnaprej poznane

napake enega in drugega. Kot moramo neprestano skrbeti za čisti zrak, tako moramo stalno obnavljati vseodpuščajočo ljubezen. Ta bo tudi podlaga in garancija medsebojne zvestobe.

Sad vsak dan obnavljane ljubezni in zvestobe je nujno sreča. Tiha sreča moža in žene ali staršev skupaj z otroki. Poceni sreča, ki ne zahteva materialnega bogastva. Za pravo srečo zadostuje, da vsak daruje v skupni družinski sklad čim bolj pozlačeno srce...

A obenem je res (kot smo v začetku omenili trenutke krize) in se ne moremo varati, da si tu ne moremo ustvariti raja. Na zemlji smo le za nekaj trenutkov. Življenje je samo pot, po kateri se vračamo k Očetu. Toda skrbi preizkušnje, žalost, nesporazumi.

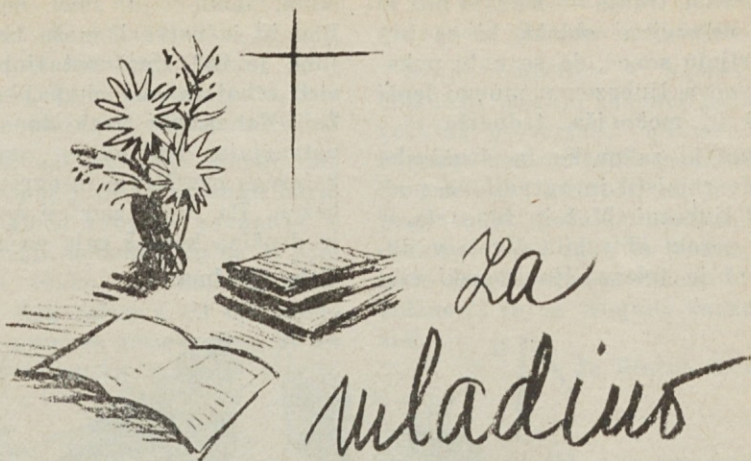
trpljenje, trenja — morajo biti le kot neizogibni oblaki, ki za hip zakrijejo sonce, da se nato pokaže znova ljubezen v mnogo lepši luči in močnejša, trdnejša.

Bog je zakonsko in družinsko srečo zamislil in zgradil na podlagi ljubezni. Mož in žena sta si pri poroki obljubila živeti v duhovni in telesni ljubezenski zve-

stobi, dokler ju smrt ne loči. Bog ju je ustvaril moža in ženo, jima je dal zmožnost ljubiti se med seboj in oba skupaj otroke. Želi, da skupaj vsak dan znova ustvarjajo družino — ognjišče, katerega osvetljuje in ogreva ljubezen. Po božji zamisli in volji je družina košček raja na zemlji.
Otto Goldman

Del
dvorišča
s spomenikom
protikomuni-
stičnim
žrtvam
v Slovenski
hiši v
Buenos
Airesu
(foto Pfeifer)

V JUTRU SE ZAČNE ŽIVLJENJE

ZAKAJ NE PRIJATELJICE?

Tako pogosto sprašujejo fantje tvoje starosti. Pravijo: „Kaj je slabega na tem? Rada se imava in nič več. Starši ne smejo vedno misliti na nekaj slabega, vedno nekaj sumničiti in se nečesa bati.“

Prijateljica? Ona čuti, misli na drug način. Je popolnoma drugačna. Je dekle.

Kadar se fant in dekle o vsem pogovorita, se dobro poznata, si drug drugemu zaupata, se bo to prijateljstvo kaj kmalu spremenilo v ljubezen. To je posledica napetosti med obema spoloma: je popolnoma naravna in normalna.

„To je popolnoma v redu,“ boš rekel. Premisliva. Vprašanje je, če ni ta ljubezen med dvema mladostnikoma petnajstih in šestnajstih let preveč čustveno obtežena. V začetku se zdi, da je vse popolnoma nedolžno in brez nevarnosti. Vendar se ljubezen ne zadovolji z enim samim srečanjem, z enim samim razgovorom, ker hoče osrečiti in teži v predajanje. Izrazi se s poljubom, objemom. Če dva še ne zrela mladostnika prideta do tega stanja, se bojim, da se bo njuna ljubezen spremenila v strast, ki bo padla nanju kakor plaz, ki vse potegne za sabo. Lahko se zgodi, da pride do padca in sama si poteptata svojo mlado srečo.

Četudi se ne bi zgodilo ničesar hudega, je vendar res, da je tisti, ki ljubi, s svojimi mislimi in željami bolj pri ljubljeni osebi kakor

pri samem sebi. Če ljubezen veže, kadar je fant še premlad, postane ta notranje razdeljen in zmeden, ne more se zbrati, ker sta njegova pamet in volja vedno usmerjena v ljubljeno bitje. Tako je notranji postopek mirnega stalnega dozorevanja pretrgan ali vsaj oslavljen. Prezgodnja ljubezen vodi v prezgodnjo dozorelost, ki pa je v resnici nedozorelost.

Da, resnično nisi še zrel za resno ljubezen. Ne razumi me napak. To ne pomeni, da sem te hotel žaliti. Govoril sem le o veličini in globočini prave ljubezni, ki ni isto kakor ljubimkanje ali igračkanje. Poglej mlade prezgodnje parčke. On s petnajstimi ali šestnajstimi leti s svojo mlado prijateljico njegovih let. Očeta ali naslonjena drug na drugega, kako žalostno podobo ti nudita.

Ti moraš živeti še zase, moraš dozorevati. Tako boš kasneje telesno dozorel in duševno zrel mogel živeti resnično pravo veliko ljubezen, ne da bi prej sebi in drugim povzročal glavobol s svojo prezgodnjo ljubeznijo. Saj je toliko dobrih tovarišev za tvoje mlado življenje.

Predsednik in predsednica mladinskih organizacij izročata slovenski šopek msgr. Oreharju v zahvalo za zgraditev cerkve (foto Pfeifer)

Dobra knjiga je tvoja dobra tovarišica

Prav res, dobra knjiga je tvoja prijateljica. Popelje te na potovanje po svetu, prodre tudi v tisti fantastični svet, ki je človeško srce. Knjiga je čarovnica, ki postavi med štiri stene tvoje sobe ves razsežni zunanji svet: Zgodovinske junake, osvojevalce, velike iznajditelje, znanstvenike, umetnike, športnike. Omogoči ti, da se z njimi lahko pogovarjaš.

Brez dvoma poznaš pregovor: „Povej mi, s kom se družiš, in povem ti, kdo si.“ To ne drži samo za ljudi, pač pa tudi za knjige. Lahko bi rekli: „Jutri boš takšen, kakršni so junaki povesti, ki jih danes prebiraš. Enako velja tudi za kino in televizijo. Če prebiraš samo knjige in gledaš filme, ki proslavljajo nasilje in prikazujejo nizkotne ljudi kakor junake, boš kmalu —ne da bi se tega zavedal— postal občudovalec nasilja. Kdor dolga leta občuduje zločince iz filmov in romanov kot spretno in vedno zmagojuče junake, se mu končno nasilje in goljufija zde kakor nekaj naravnega. Ne bi bilo nič čudnega, če bi se nekega dne spremenilo v dejanje, kar že dolgo skriva v svoji notranjosti. Prvi korak na terenu, ki spodrsne k slabemu, je bil za nekatere slab film ali novela. Prava poplava blata v obliki slabih filmov in reprimernih knjig se kakor nagnusni črv plazi v današnjem času. Mnogokrat se zlo celo pretvarja s svetlikajočimi in privlačnimi barvami, da ga je težko spoznati. Ustvarjalci tega slabega blaga so slabi in nepošteni trgovci. Edino, kar jih zanima, je zaslužek in denar. Če postanejo mladostniki po njihovih knjigah ali filmih zločinci, jih popolnoma nič ne zanima

Prir. M. Mt.

ZAKAJ NE BI SMELA VEDETI?

Kaj je sramežljivost? Je naravna krepost, ki se kaže v tem, da pokrivamo najbolj intimne dele telesa, da smo dostojni v obleki, vedenju in razgovorih. Sramežljivost nam pomaga, da ostanemo čisti. Osebe, ki hočejo zbuditi pozornost samo s svojimi telesnimi čari, dokažejo, da kakor osebe

niso nič vredne. Bolj jih zanima njihovo telo kakor njihova osebnost, bolj njihova telesnost kakor njihova duševnost.

Kaj je čistost? Je krepost, ki obstoji v pravilni usmerjenosti spolnosti v človekovem življenju. Spolna dejavnost ima svoj smisel in namen v zakonu; izven njega

ni dovoljena, je greh, ker nima smisla in namena, ki ji ga je Bog določil. Zakonska čistost zahteva od zakoncev, da ne store ničesar, kar bi bilo proti namenu zakona, ki je dajati in ohranjati življenje otrokom in gojiti zakonsko ljubezen. Zakonska čistost tudi nalaga zakoncema dolžnost medsebojne zvestobe in ljubezni do smrti.

Kaj je devištvo? Je stanje osebe, ki se je odrekla zakonu (spolnemu življenju) zaradi višjega namena (posvečenje Bogu). To ne pomeni, da zaničuje zakonsko življenje, pač pa da hoče svoje življenje posvetiti izključno ljubezni do Boga. Devištvo se izpolni v celibatu, ki je samsko stanje katoliških duhovnikov in redovnikov, ko naredijo obljube prostovoljne odpovedi zakonu. V vzhodnih Cerkvah (tudi v vzhodnih katoliških) je celibat obvezen samo za redovnike in škofe.

Kaj je vzgoja? Je umetnost oblikovati in razvijati otrokove zmožnosti in ga voditi k lastni izpopolnitvi. Mnogi ljudje zamenjajo vzgojo z vzrediti in izučiti otroka. Vzreja otroka se ukvarja z njegovim zdravjem, prehrano, rastjo in njegovimi fizičnimi potrebami. Izučiti, izobraziti se pravi, posredovati mu znanje, potrebno za njegovo poklicno življenje. Vzgojiti pa se pravi zgraditi in izoblikovati njegovo osebnost.

nenadomestljiva pravica pa tudi dolžnost staršev. Verska vzgoja je več kakor samo poučiti otroke o Bogu, je voditi jih k osebni verski dejavnosti, k molitvi. Tudi verska samovzgoja ni samo v tem, da si naberemo več znanja v svoji veri, pač pa tudi v naporu, da vero resno vzamemo (to je v osebнем srečanju z Bogom). Bog, njegova ljubezen, njegov zakon in zakramenti morajo imeti najvažnejše mesto v našem življenju, naših razmišljanjih, načrtih in dejanjih. Torej verska samovzgoja pomeni trud za osebno srečanje z Bogom, po molitvi in zakramentih. Ta odnos do Boga te oblikuje, izpopolni na poti dobrega in ti da odločnosti v borbi z zlom.

Spolna vzgoja je postopno pripravljanje otroka za njegovo spolno življenje. Je neločljivi del splošne vzgoje. Njen namen je polagoma oblikovati v otroku zdravo in pravilno načelo o spolnosti, sramežljivosti, čistosti. Pri tem je treba paziti na otrokovo starost, se pravi na njegovo možnost razumevanja. Postopoma se mu razodeva resnica o spolnih stvareh, na preprost, jasen in previden način. Lagati, izmišljati si pravljice, ovijati spolne reči v neko tenčico skrivnosti se pravi vzbujati v otroku napačno načelo o spolnem življenju.

Prir. M. Mt

Verska vzgoja je prva in tudi (Se nadaljuje.)

GREŠ, JEZUS, Z MENOJ?

POMAGAJ NAM, JEZUS, DA BOMO ZARES HOTELI PRITI DO RESNICE IN TI STATI OB STRANI

● O Tebi, Gospod, je poleg dobrih življenjepisov tudi veliko slabo pisanih povesti in površno izdelanih filmov. Tvoje življenje in smrt so spremenili v žaljivo trgovanje. Sredi te poplave je že težko videti Tvoj križ, kakršen je bil v resnici.

● Celo Jeruzalem so spremenili v turistično središče do tolikšne mere, da težko odkrijemo Tvojo sled, čeprav hodimo po istih stopinjah, kjer si Ti hodil.

● Mislim si, da je moralo biti na véliki petek popoldne zelo vroče in si se moral močno potiti. Ko si s križa rekel: „Žejen sem,“ sem prepričan, da si bil dejansko žejen, žejen pol kozarca hladne vode. Danes nam je lahko govoriti, da si s temi besedami hotel izraziti žejo po dušah (in verjamem tudi v to žejo), ampak ali s takšnim govorjenjem ne grešimo proti resničnosti Tvojega človeškega telesa? Kakor da Ti ne bi mogel biti v resnici žejen? Zakaj hočemo nalašč in vedé pozabljati, da si bil pravi človek. Bog-človek, ki si ure visel na križu in da si si enostavno želel nekaj požirkov čiste vode?

● Ali je kakšna pot, po kateri bi se mogli prebiti skozi vse kulise, ki zakrivajo tvoj križ in Tebe samega? Pomagaj nam odkriti jasno pot do Tebe, da bomo stali neposredno blizu Tebe in Te tiho premišljevali!

HVALA TI ZA ZGLED TVOJE ZMAGE IN PORAZA

● Jezus, Ti si enkrat za zmeraj uničil vse varljive podobe o navideznih uspehih, o razvpitih zmagah — ko nisi hotel spremeniti kričeče drhali na Golgoti v močno vojsko in nisi hotel vkorakati nad Rim, da bi Te tam okronali za **kralja**.

● Tako pa sedaj vsi uspehi in vse zmage zgledajo tako prazni in minljivi, če jih stavimo poleg Tvojega križa. Ti si sprejel smrt zato, da si jo premagal. Pokazal si nam pravi pomen našega življenja. Z vstajenjem si nam hotel dopovedati, da nas je Oče ustvaril za mnogo višji cilj, kakor pa ga mi v svoji majhnosti postavljamo pred naše življenje.

● Ko si se odpovedal skušnjavi, da bi bil Nad-človek ali Véliki voditelj, pričakovani politični rešitelj... si končno dosegel svojo večno zmago. Ti, Bog, si postal nam enak, da bi se človek mogel spet vrniti v Očetovo hišo.

Hudičev advokat

Morris West - Jože Škerbec

Meyer ga je prijazno pozdravil, ga odvedel na vrt in mu ponudil kozarec krajevnega vina, ki se je hladil v glinastem vrču. Meredith je opazil spremembo, ki se je v njem izvršila: oči je imel jasne in obraz sproščen in imel je videz človeka, ki je pomirjen s seboj in s svojim stanjem. Meredith mu je dejal veselo:

„Danes ste videti boljši, doktor.“

„Dan sem dobro začel, monsignor. Govoril sem z dečkom, kot če bi bil njegov oče, in poslušal modre besede njegove matere. Upam, da sva oba skupaj nekaj naredila za otroka.“

„Videl sem ju v graščini in govoril sem z njima par minut. Popoldne bom obiskal Nino Sanduzzi. Je pripravljena govoriti.“

„Dobro,“ je dejal zadovoljno Meyer. „Nasvet vam bom dal, prijatelj. Bodite rahločutni pa boste veliko dosegli pri njej. Sedaj je pripravljena govoriti odkrito in hoče, da bi vi pazili na sina, dokler boste v dvorcu.“

„Napravil bom, kar bom mogel. Nina je napravila name globok vtis.“

„Pa Paolo?“

„Je kot kateri koli drugi fantič.“

„Ni isto,“ ga je opozoril Meyer. „Je v nevarnih letih. Do Angleža čuti privlačnost, obenem se ga pa tudi boji. Razen tega čuti radovednost glede svojega očeta in matere. Vendar ko je človek star, nikdar ne ve, koliko razume otroka in kakšne muhe mu brenčijo v ušesih. In sedaj, s čim vam lahko postrežem, monsignor?“

„Rad bi se pogovarjal z vami, doktor.“

„O Neroneju?“

„Da.“

Aldo Meyer je spil dolg poži-

rek in si obrisal ustnice s hrbtom dlani. S trpko ironijo je vprašal Mereditha:

„Ni navada, da si nadenete što-lo, kadar poslušate izpoved?“

„Namesto tega si bom sezul čevlje,“ je dejal Meredith.

„Zgodba je dolga, monsignor. Kadar bo suhoparna, nalijte si v kozarec...“

— — —

„Bili so pasji dnevi, v kraju brez moških. Topli dopoldnevi, žareči popoldnevi, noči, v katerih so se oblaki valili nad dolino in se oddaljevali, ne da bi dali dežja. Telesni sokovi so se kisali in življenjska sila je usihala, ker so bile čete kot kobilice, ki so žrle vse, kar je rodila zemlja, in ni bilo moških razen starcev, ki so bili v nadlego, in priložnostnih obiskovalcev, kot so policisti, karabinerji, poljedelski nadzorniki in uradni vojaški inšpektorji. Tudi ti so bili v nadlego, ker so bili ob njihovem odhodu po hišah prepiri in obrazi opraskani in po polju strgana krila.

Dolina je bila kot brlog mačk, vlažna, gorka, z nenadnimi izbruhi vpitja in nasilja. Meyer je živel tam, ker je bil Žid in izgnanec, in je moral vsak drugi dan prečkati dolino do Gemella Maggiore, da je zagotovil na kvesturi, da ni bolan in da ni umrl. Prav malo jih je brigalo eno kot drugo, vendar kadar je šel, so ga preklinjali, in če je manjkal, so

mu grozili. Kasneje so mu dajali vina in sira, če so njihovi sinovi zboleli ali njihove hčere zanosile ali je nje napadla malarija. Prostaško so se norčevali iz njega, ker je bil Jud in obrezan, in vse ukrenili, da ne bi „okužil“ njihovih „čistokrvnih“ žensk, ki so imele — razen tega, da so bile dobre Kalabrežinje — nekaj grške krvi, nekaj feničanske, nekaj francoske in španske in italijanske in arabske — kakršne koli, samo judovske ne.

Meyer je moral vse gladko pozirati, prebavljal je po tistem in budno prisluškoval govoricam, ki so se širile znotraj in zunaj doline. Zavezniki so se nahajali na Siciliji; na drugih krajih obale so bile prednje čete. V hribih so se oboroževali gverilci. Ubežniki so se zatekali v votline ali h prijateljem. Nemci so urno pošiljali na jug ojačenje. Konec bo prišel prej ali slej in on je hotel biti živ, da bi ga doživel.

Obdeloval je svojo trdo krpo zemlje, obiskoval bolnike, dremal med siesto in čul dolgo v noč ob knjigi in steklenici.

Če se je držal stran od vaških žensk, je bilo zavoljo njegove gosposke izbirčnosti in tudi zato, ker ni maral iti nasproti prihodnosti s kakšno plebejsko harpijo. Dolgo časa je že čakal, bo že počakal še malo več.

Neke noči, zelo pozno, je prišla Nina Sanduzzi. Hodila je bosa, da je ropot cokelj ne bi iz-

dal v speči vasi, in preplezala vrtni zid zadaj, da je ne bi kak zarobljenec videl trkati na doktorjeva vrata. Predno se je on prebudil iz sna in jo zaslišal, je stala v svetlobnem krogu leščerbe. Meyer se je začudil in vznejevoljil:

„Kaj za vraga počneš tukaj, Nina?“

Pritisnila je kazalec k ustom, da bi utihnil, in mu dejala v svojem narečju:

„V moji hiši je neki moški. Je ubežnik in ranjen. Rano ima rdečo in zateklo od krogle. Premetava se in blede se mu, kot če bi imel vročico. Bi ga šli pogledat? Prinesla sem denar.“

Izza vratnega izreza obleke je potegnila sveženj umazanih bankoncev. Meyer jih je nepotrpežljivo potisnil stran.

„Spravi jih. Ali ve kdo, da je on tam?“

„Nihče. Prišel je prejšnjo noč. Dala sem mu zajtrk in je ostal notri ves dan. Ko sem se vrnila z dela, sem ga našla tako.“

„Dobro. Bom šel.“

Zaprl je knjigo, privil svetilko, vzel kovček z instrumenti in majhno zalogo razkužil in šel za njo za hišo in čez zid do njene kočice, skrite med drevjem.

Našel je bolnika bledočega na veliki bronasti postelji. Bil je temen in dolg in na udrtih licih je imel nekajdnevne kocine. Njegove oči so zrle srepe in iz ust so mu uhajale pretrgane besede in

stavki, ki jih je prepoznal kot angleške. Kako čudovit položaj! Že navadni ubežniki so bili zadostno zlo, za angleškega vojaka pa je to pomenilo takošnjo smrt. Ne da bi kaj pripomnil Nini, se je sklonil nad posteljo in začel rezati vlažne obveze na rani ramena.

Ko jo je videl, je zažvižgal. Bila je zatekla in vneta in že se je začelo počasno in rumenkasto gnojenje. Zadeva je bila kočljiva in težka. Brez anestetičnih sredstev bi grozno bolelo in moški bi lahko umrl v nekaj dneh.

Obrnil se je k Nini Sanduzzi.

„Prižgi ogenj, zavri lonec vode in potem ga krepko primi.“

Nina se je zasmejala.

„Precej časa je že, kar nimam v rokah moškega, doktor. Zame bo užitek.“

Vendar užitek je kmalu minil celo zanjo. Krogla je zadela lopatico in zavila navzdol in Meyer jo je moral iskati dvajset minut, predno jo je staknil, medtem ko je bolnik vpil z zamašenimi usti in je morala Nina uporabiti vso svojo moč, da ga je udražala.

Ko sta končala in je najhujša bolečina pojenjala, sta ga privezala v postelji in Nina in Meyer sta sedla, da bi spila kozarec vina ob koščku kruha.

„Ne moreš ga imeti tukaj, Nina, dobro veš. Če ga kdo odkrije, lahko računaš, da te bodo ubili.“

Začudeno ga je pogledala.

„Hočete, da ga vržem ven, bolnega, kot je?“

„Kasneje,“ je dejal Meyer utrujeno. „Ko bo boljši.“

Ko jo je videl v luči svetilke v sobi, je Meyer prvikrat po mnogih letih začutil hudo skušnjavo. Njen obraz je bil čisto grški, njeno telo vitkejše kot drugih vaščank, prsi polne in trdne in pod kožo je bilo čutiti kipečo življenjsko moč. Bila je tudi razumna in pogumna. Ni le čakala in vpila kot druge. Vedela je, kaj mora storiti in je storila, mirno in uspešno. Meyer se je začudil, da jo je videl iti mimo stokrat, ne da bi postal pozoren nanjo.

Vendar je bil previden in navajen na zdržnost. Hitro je popil vino in se je pripravil na odhod.

„Eno stvar razumi, Nina. Ta človek je hudo bolan in lahko umre. Skuhaj juho in skušaj, da jo zaužije. Ko odhajaš od doma, zakleni vrata in pusti mu vina in hrane. Ne upaj si priti čez dan, toda vrnil se bo čez ponoči, ko bo vse spalo v vasi.“

„Dober človek ste,“ je dejala ganjeno Nina. „V kraju, kjer je polno prašičev, stojite pokonci kot človek.“ Prijela ga je za roko in mu jo poljubila. „Sedaj pojdite, dottore mio. Nimam navede imeti moške v hiši.“

Medtem ko se je naporno vzpenjal po kamnitem klancu, da se je ognil poti, je pomislil, če ni njegova zdržnost kot vse njegove

druge žrtve nesmiselno zapravljanje in če bi bila Nina ženska, ki bi ga lahko osrečila. Česar se je najbolj bal v svojem izgnanstvu in kar so njegovi sovražniki najbolj želeli, je bilo to, da bi se zapustil, da bi otopel, da bi se vdal pijači in vlačugam, da bi pozabljal prati srajco in nehal uporabljati nož in vilice pri jedi. Do tedaj mu je uspelo vzdržati. Z Nino Sanduzzi bi se še lahko naprej branil — vendar bi tvegalo. Bolje je pozabiti in iti spat domov.

Potreboval je teden dni, da je spravil iz nevarnosti bolnika. Rana je bila globoka in pojavljala so se nova zastrupljenja, ki jih je obvladoval s primitivnimi zdravili, ki jih je imel na voljo. Več noči je prečul z Nino in nadzoroval višanje in padanje vročine, dokler ni prva zarja ožarila vzhoda in je bil čas oditi domov, predno bi se vas prebudila.

Vračal se je vsako noč, potreboval jo je. Vsakokrat, ko jo je zapuščal, je začutil želo ljubosumnosti, ker je ostajala sama z bolnikom in ta je že začenjal malo jesti in se pogovarjati med napadi vročice in dolgimi premori nemirnega spanja.

Spočetka je bil previden, ko pa je razumel položaj Meyerja kot političnega izgnanca in nevarnosti, ki jih je tvegala Nina, se ni več varoval, vendar ni maral ničesar dodajati zgodbi, ki jo je v začetku povedal njej.

„Bolje je, da ne vesta več. Če bi vaju izpraševali, lahko govorita po pravici, čeprav zaupam v Boga, da se to ne bo zgodilo. Sem Giacomo Nerone, strelec iz Reggia. Skušam se vrniti v Rim, da bi se združil z družino. Kdaj, menite, doktor, da bom toliko dober, da bom lahko odšel?“

Meyer je naznačil s kretnjo, da da ne more obljubljeni rokov.

„Petnajst dni, tri tedne, ne vem, razen če se pojavi nova infekcija. Vendar kam nameravate iti? Pravijo, da so se zavezniki izkrcali severno od tega kraja in da prodirajo proti konici škornja od Reggia. Ta predel je navzkrižje hribov. Z našimi, ki se umikajo, in z Nemci, ki napredujejo dol, ne boste prišli daleč. Vaša izgovorjava ni kalabrijska. Prej ali slej vas bo kdo zasliševal, razen če se spet skrijete in v takšnem primeru kako se boste hranili?“

Nerone se je hudomušno nasmehnil in onadva sta videla, kako ga je dobra volja spremenila v otroka.

„Kaj vesta še drugega? Tukaj ne morem ostati.“

„Zakaj ne?“ je vprašala Nina Sanduzzi. „Tu imate streho, posteljo in hrano. Ni veliko, vendar je bolje kot umreti v kakšnem jarku z drugo kroglo v telesu.“

Oba moška sta se spogledala. Čez čas je Meyer dejal tuhta-joče:

„Nina ima nemara prav. Ra-

zen tega...“ je namignil previdno: „Ko se bodo tukaj razmere spremenile, boste morda mogli pomagati.“

Temni človek je odkimal.

„Ne na način, kot misite, doktor.“

Meyer je nagrbančil čelo in dejal odkrito:

„Vi me ne razumete. Slišal sem vas govoriti v spanju. Videti je, da imate vi druge lojalnosti. Te bi nam utegnile koristiti tedaj.“

Nina je pogledala, ne da bi kaj razumela.

„Kaj pomeni to, druge lojalnosti?“ je vprašala.

„Sem Anglež,“ je dejal Nerone. „In sedaj, ko sem povedal, pozabita na to.“

„Anglež!“ je vzkliknila Nina z razširjenimi očmi.

„Pozabi!“ je ponovil Meyer trdo.

„Je že pozabljeno,“ je dejala in se nasmehnila. Nato je predlagala nekaj, da sta umolknila od osuplosti. „Če ostanete tukaj, ne uvidim razloga, da ne bi delali in si služili življenje. Ne čudita se toliko! Pol ducata je fantov, ki to delajo. Odpovedali so se vojski. Dva sta od tukaj in drugi so prišli od kdo ve kod. Moških primanjkuje veliko je treba storiti pred zimo in nihče se ne bo vtikal vmes. Če se pojavi kak sumljiv človek, se fantje skrijejo, vendar večino časa delajo na prostem in deklet jim ne manjka,“ se je veselo zasmel.

jala. „Jaz vam lahko preskrbim delo pri Enzu Gazzoliju. On je predelavec. Zgubil je dva sinova v vojni in sovraži fašiste. Ko se boste zboljšali, bom govorila z njim. Jasno, če boste marali.“

„Bom premislil,“ je dejal Giacomo Nerone. „Zelo sem vam hvaležen, vendar bom moral premisliti.“

Ulegel se je in zaprl oči. Čez trenutek je zaspal.

Nina je nalila Meyerju drugi kozarec vina, ki ga je pil zamišljen, opazujoč jo, kako se je sklanjala nad posteljo, urejala temno rjavo glavo na blazini, skrbno popravljalna odeje okoli ranjenega ramena in nato nekaj časa molče zrla v spečega gosta.

Ko se je obrnila, je Mayer vstal pokonci, jo objel in jo skušal poljubiti. Obzirno ga je odstranila.

„Ne, dottore, sedaj ne.“

„Potrebujem te, Nina!“

„Ne potrebujete me zares, caro,“ je dejala po tihem. „Če bi me, bi me osvojili že dolgo časa nazaj in jaz bi se razveselila. Poletje je, vi ste sami in nekaj noči sva prebila skupaj. Toda jaz nisem za vas in vi to veste... Kasneje bi me zasovražili... Bog ve, kako potrebujem moškega. Vendar ga hočem celega.“

Meyer se je sklonil in prijel za kovček. Napravil je naglo kretnjo proti postelji.

„Mogoče je, da ga dobiš,“ ji je dejal neprijazno.

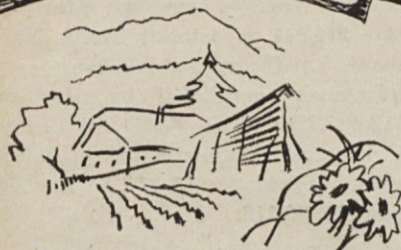
„Mogoče je,“ je odvrnila Nina Sanduzzi. Odšla je k vratom in jih držala odprta, dokler ni Meyer odšel. Ko je šel po klancu navzgor, je zlihal, kako je zaloputnila vrata.

(Bo še)

LAIKI O DUHOVNIKU

Anketa, ki so jo izvedli v USA in Kanadi o tem, kaj mislijo laiki o duhovniku, je prinesla zanimive podatke. Katoličani, stari nad trideset let kot tudi oni pod tridesetimi leti, nočejo duhovnikov kot socialnih delavcev in političnih aktivistov. Največ odgovorov se osredotočuje okoli duhovnikovega pastoralnega in liturgičnega dela. Velik odstotek laikov meni tudi, da se mora duhovnik posvetiti predvsem tudi revnim, bolnim in starim in da mora biti rad na razpoložajo kot vsestranski družinski svetovalec. Laiki vseh starosti hočejo duhovnika, ki naj bo sočuten, širokega duha, resnično zavzet za ljudstvo. Človek, ki ljubi Boga. Tudi takšne lastnosti kot inteligentnost, neoporečnost življenja in voditeljska sposobnost se pogosto navajajo v anketi kot prednosti za duhovnika. Molitev, razpravljanje o duhovnikih in stik z drugimi duhovniki so po anketi zelo učinkovita sredstva za rekrutiranje duhovniških poklicev.

NOVICE IZ

SLOVENIJE

Brezje: svetleto romanje za duhovne poklice

V soboto, 11. maja, so k Mariji na Brezje romali starši duhovnikov in redovnikov iz številnih slovenskih krajev. Do tega romanja je prišlo ob sklepu tedna, ki je bil posebej posvečen skrbi za nove duhovne poklice.

Škof Lenič se je v govoru najprej zahvalil vsem slovenskim staršem, ki so znali prepoznati in vzgojiti duhovne poklice. Brez skrbne pozornosti staršev in njihovega modrega vodstva bi usahnil marsikateri božji klic. Posebej pa je poudaril, kako je treba duhovniški in redovniški poklic podpirati ne samo do trenutka zadnje odločitve, temveč vse življenje. Saj prav duhovništvo in redovništvo sodi v vrsto tistih človeških odločitev, ki jih je treba stalno obnavljati. Kdor bi se ali kogar bi prepustili „po odločitvi toku dogajanj in naporov, je v veliki

nevarnosti, da prej ali slej omaga. Zato ostaja domača družina, njeno duhovno žarišče z vztrajno molitvijo in prizadevanji za evangeljsko življenje najmočnejša spodbuda za človeka, ki se je odločil hoditi pred drugimi v luči vere in upanja.

Slovesnost je poživila zborovska Troštova maša in občasno ljudsko petje. Po maši pa je bila slovesna akademija, med katero je nastopilo kar dvanajst predstavnikov različnih redov in bogoslovcev.

Slovenska družina je v krizi

Družina je 12. maja prinesla članek, ki nosi naslov: „Številke, ki jih je treba resno premisliti.“ Med drugim piše: „Od začetka letošnjega šolskega leta so časopisi priobčili statistiko otrok v osnovnih šolah. Zdi se pa, da v Sloveniji niso teh poraznih števil veliko preudarjali in da niso nikogar posebno vznemirile. A vendar so za Slovence usodne in nobene besede bi jih ne mogle bolj obtožiti.

Od blizu tri milijone otrok, ki v Jugoslaviji obiskujejo osnovne šole, je

v Sloveniji le 217.729 učencev
v Vojvodini le 222.762 učencev
v Makedoniji le 230.030 učencev
na Kosovu le 267.090 učencev

Kdor te številke preudarno prebere, takoj uvidi, kako porazne so za Slovence; zlasti če mu je znano, da je Slovencev bilo že pred stoletjem poldrugi milijon ljudi, medtem ko je Kosovo, kjer prevladujejo Albanci, pred petdesetimi leti imelo

manj ko pol milijona ljudi, a leta 1971 že 1.244.000. Tudi Makedonija je leta 1921 štela 809.000 prebivalcev, leta 1971 pa že 1.647.000. Slovencev so pri poslednjem ljudskem štetju našeli 1.678.032. Prebivalci Kosova jih še niso dosegli, a koliko več imajo šoloobveznih otrok! Z drugimi besedami: v Sloveniji prevladujejo stari ljudje in že čez kakih deset let se bo pokazala popolna slika slovenskega nazadovanja. Sicer pa, ali ni bilo v stari Jugoslaviji okoli deset odstotkov Slovencev? V novi, kjer se je prav Slovenija najbolj povečala, jih je danes komaj 8,20 odstotka. Žal prihajajo prav iz priložnih krajev najbolj žalostne statistike. V tolminski dekaniji je bilo na primer pred sto leti nad 17.000 duš, leta 1925 pa 18.888, leta 1973 pa le 12.531.

Zdravega slovenskega naroda stoletja ni moglo uničiti ne ponemčevanje na severu ne poitalijančevanje na zahodu ne izseljevanje na vse strani sveta, toda zdaj... vse kaže, da se namerava samo uničiti...

Jedro tragedije je v krizi slovenske družine. Naše moderne družine sprejemajo otroka bolj kot posledico nesrečnega slučaja kakor božji dar.

Če pojde tako naprej, je matematično jasno, da nas bo zmanjkalo v lastni državi, in Slovenija bo ostala brez Slovencev...“

Koliko kmečkega prebivalstva šteje sedaj Slovenija

V Sloveniji, ki ima po najnovejših podatkih 1.727.137 ljudi, je kme-

čkih prebivalcev le še 353.040 ali v odstotkih povedano 20,4%. Največ jih je v mariborski škofiji. Od 786.059 ljudi je kmečkega prebivalstva 216.841, v odstotkih 27,6%. Najmanj kmečkega prebivalstva je v ljubljanski nadškofiji in sicer od 712.803 ljudi le še 97.051 ali 13,4%. V koperski administraturi je kmečkega prebivalstva 17,2%, od 228.160 ljudi še 39.118.

Kmečko prebivalstvo v ljubljanski nadškofiji po občinah je takole: Črnomelj ima še 39,2% kmečkega prebivalstva, Trebnje 37,9%, Brežice 37,5%, Metlika 35,9%, Grosuplje 31,6%, Krško 30,9%, Zasavje 30,0%, Novo mesto 28,4%, Ribnica 25,4%, Litija 24,2%, Logatec 20,0%, Cerknica 18,0%, Škofja Loka 15,5%, Kamnik 14,2%, Domžale 13,8%, Kočevje 13,8%, Zagorje 10,6%, Vrhnika 10,5%, Ljubljana—Vič—Rudnik 9,9%, Kranj 9,8%, Radovljica 8,8%, Trzin 4,5%, Ljubljana—Moste—Polje 4,5%, Ljubljana—Šiška 3,1%, Jesenice 2,6%, Ljubljana—Bežigrad 2,4%, Ljubljana—Center 0,4%.

Občina, ki ima največ kmečkega prebivalstva, je Lendava in sicer 60,8%, sledi ji Murska Sobota 59,5% nato Lenart 58,5%, Ormož 55,2%, Ptuj 47,0%.

Škof dr. Jenko — zastopnik slov. škofov na sinodi v Rimu

V maju sta bila za delegata jugoslovanske škofovske konference za škofovsko sinodo v Rimu izvoljena dr. *Janez Jenko* — škof Slovenskega primorja, in zagrebški škof Škore.

MED NAMĪ V ARGENTINI

Č. g. Janko Mernik — umrl

Zaključil je svoje življenje goreč slovenski duhovnik, velik prijatelj mladine, salezijanec č. g. Janko Mernik.

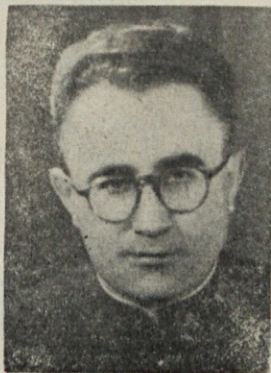
Ob njegovi krsti v cerkvi Marije Pomočnice sta se vzajemno zbrala dva svetova, stari in novi, slovenska in španska govornica, tri generacije, tisoč ljudi. Vse nas je družila hvalnost do dobrotnega vzgojitelja, skrbnega dušnega pastirja, dragega sobrata in iskrenega prijatelja.

Tam smo bili njegovi gojenci iz pred tridesetih let, bivši člani mladinskih domov iz taborišč, člani mladinskega doma, ki ga je ustanovil v Argentini. Spremljali so ga farani njegove sanjuške fare. In od vseh teh otroci. V mladih letih nas je vzgajal, v zrelih letih nas je vodil, nas poročal, nam krstil otroke in otrok otroke. Vedno znova.

Zbrali so se gojenci in bivši go-

jenci Don Boscovega zavoda v Ramos Mejiji, kjer je skoraj dvajset let poučeval in zbiral argentinsko mladino.

Spremljal ga je krog njegovih salezijanskih sobratov, slovenskega in argentinskega porekla. Premnoge izmed njih je ravno on pripeljal Don Boscovi družbi v naročje. Prihitelo je veliko število njegovih slovenskih duhovniških sobratov in eni in drugi

so združeni v koncelebrirani sveti daritvi molili skupaj z nami za pokoj njegove duše.

Kljub solznim očem pa ni bilo težke žalosti med nami, saj je rajni g. Mernik dovršil življensko delo, za katero bi mnogo drugih uporabilo več človeških življenj. Leta in leta se je gnal za delom, kot da bi vedel, da mu bo zavrata bolezen ohromila oči in telo. V vsej dolgoletni bolezni pa se je z jasnim razumom spominjal nas vseh in je svoje trpljenje za nas daroval.

Zdaj pa je to utrujeno telo našlo svoj zasluženi počitek. Njegove oči so končno zagledale luč, po kateri so tako dolgo hrepenele. Njegov svetli vzgled pa bo kot zvoneča pridiga nadomestil glas njegovih, zadnja leta tako ubogih hromih ustnic. Zato nismo bili žalostni. Prepričani smo, da bo zdaj svoje delo nadaljeval v tretji, najvišji stopnji, kot naš priprošnjik v nebesih.

Č. g. Janko Mernik je bil rojen 1. marca 1914 pri Sv. Juriju ob ščavnici na štajerskem. Študiral je na salezijanski gimnaziji v Veržeju. Bogoslovje je dokončal v Ljubljani, kjer je bil tudi posvečen l. 1944 v duhovnika. Umrli je 12. maja t. l. v Argentini.

Rajni g. Mernik je kot mlad prefekt začel z vzgojnim delom v salez. zavodu na Rakovniku pri Ljubljani. Bil je vzgojitelj, ki si je znal pridobiti mlada srca. S svojim preprostim veselim, vendar odločnim načinom vzgoje je zapustil v vsakem mladem človeku, s katerim je prišel v stik,

neizbrisne sledove, ki so ga spremljali skozi vse življenje.

Ob koncu vojne se je z ostalimi begunci umaknil na Koroško. Tam je prišla do izraza njegova organizacijska sposobnost. Takoj je ustanovil mladinski dom za fante in dekleta. Z živahnim delovanjem, z igrami in drugimi kulturnimi prireditvami je tako zaposlil mladino, da ni čutila vse grenkobe begunskega življenja. Ti fantje in dekleta iz begunskih let so se ga hvaležno spominjali in so mu iz vseh delov sveta pomagali v najtežjih trenutkih njegovega življenja.

Iz avstrijskih taborišč je spremil veliko skupino beguncev v Argentino. Tu so mu njegovi predstojniki določili delovno mesto v salezijanskem zavodu v Ramos Mejiji, predmestju Buenos Airesa. Do svoje bolezni je poučeval na tamkajšnji gimnaziji.

Njegovo delovanje med mladino se je razmahnilo v dve smeri, med Slovenci in med domačini. Kot prvi korak je preskrbel mnogim našim fantom in dekletom mesta po salezijanskih zavodih, da so lahko nadaljevali študije. Vzbudil je mnogo duhovniških in redovniških poklicev. Najmanj 10 fantov je požrtvovalno vodil in spremljal do oltarja in več deklet do redovniških obljub.

Ustanovil, zgradil in opremil je velikanski mladinski dom za argentinsko mladino. V njem so imeli slovenski fantje svoj odsek, ki se je zbiral v sobi dr. Gregorija Rožmana.

Samo tisti, ki ga je videl stalno

obleganega z množico mladih fantov, more razumeti, kakšno ljubezen in spoštovanje si je znal pridobiti kot novi Don Bosco. In tudi kot on je naletel na mnoga nerazumevanja, saj je bil vedno daleč pred svojim časom. Vsa nasprotovanja je tiho in potrpežljivo prenašal.

Za bivše gojence in njihove družine je reorganiziral in povečal športni klub s kapelo, dvorano, športnimi prostori itd. Pod njegovim večšim vodstvom se je iz prejšnjih finančnih stisk razvil v cvetočo organizacijo. Poleg vsega je bil tudi prvi župnik za slovensko središče v San Justo in duhovni vodja tamkajšnje slovenskega društva.

Njegova tiha dobra dela ne bodo nikoli prešteta, saj je imel za vsakega, ki je bil v potrebi, odprto srce in dobrotno roko.

Pri vsem svojem delu je pozabil nase. Ko se je zavedel zavratne bolezni, je bilo prepozno. Šel je iskat zdravja v domovino, kjer je njegov brat z družino vse storil, da bi mu olajšal trpljenje. Že skoraj slep in hrom se je vrnil v Argentino, kjer so zorela njegova najlepša dela. Samo popolna vdanost v božjo voljo in velika sila njegovega duha sta ga toliko časa obdržala pri življenju. Šele po petih letih hudega trpljenja se je slep in skoro nem, vendar pri jasni zavesti, poslovil od tega sveta.

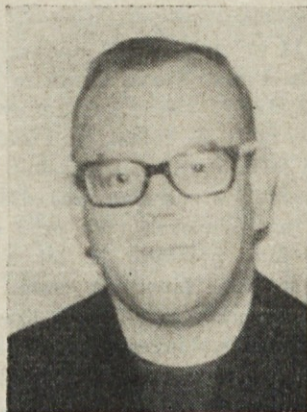
Naj mu bo Gospod obilen plačnik!

Marjan Pograjc

Srebrna maša g. Franca Novaka

1. maja je obhajal srebrno mašo v San Luisu g. Franc Novak. S srebrnomašnikom so somaševali v župnijski cerkvi Karmelske Matere božje tudi gg. Janez in Tone Ogrin, Lojze Zupančič in msgr. Anton Orehar, ki mu je tudi pridigal. Srebrne maše so se udeležili vsi rojaki, ki žive v San Luisu, kjer živi in deluje srebrnomašnik. Po sv. maši je bilo kosilo pri Pekcljevih.

G. Franc Novak je bil rojen 5. junija 1922 v Loškem potoku. Srednješolske študije je opravil na škofijski klasični gimnaziji v Šentvidu nad Ljubljano in na državni gimnaziji v Ljubljani. Bogoslovje je začel študirati v Ljubljanskem semenišču, po odhodu v begunstvo pa v begunskem semenišču v Praglii in Briksnu v Italiji ter San Luisu v Argentini, kjer je bil posvečen 8. maja 1949. Ves čas deluje v sanluiski škofiji. Bil je kaplan v Villa Mercedes (1949-1954 in ponovno od 1955 do 1959),

od tedaj pa je kaplan v bolnišnici v San Luisu in pomaga obenem na župniji Karmelske Matere božje. Dušnopastirsko oskrbuje tudi rojake v San Luisu.

Srebrnomašniku čestita tudi naša revija in mu želi še mnogo plodnih let duhovniškega življenja in dela.

Romanje v Luján

Letošnje romanje v največje Marijino božjepotno svetišče v Lujan je imelo jubilejni značaj: bilo je štirideseto za rojake, ki so prišli v Argentino po 1. svet. vojni, in petindvajseto za protikomunistične izseljence.

Kljub oblačnemu vremenu se je zbralo okrog tri tisoč rojakov. Ob 10. je msgr. Anton Orehar začel s sv. mašo. Po pozdravnih besedah krajevnega škofa Toméja je msgr. Orehar govoril o temeljih krščanskega življenja. Med sv. mašo je bilo ljudsko petje, ki ga je na orglah spremljal g. Gabrijel Čamernek. Vse dopoldne je spovedovalo veliko slovenskih duhovnikov.

Po opoldanskem premoru se je malo po 14 uri začel 2. del romarskega sporeda. Prelat Franc Novak je pridigal o Mariji, Materi dobrega sveta. Po govoru so se rojaki, med katerimi jih je bilo veliko v narodnih nošah, uvrstili v mogočno procesijo, ki se je razvijala okoli trga pred cerkvijo. Med procesijo je bil rožni venec in petje Marijinih pesmi. Po vrnitvi v cerkev so bile pete litanije Matere božje, blagoslov z Najsvetejšim, zahvalna pesem in za slovo pesem „Marija, skoz' življenje“.

Pred lujanskim romanjem je msgr. Orehar obiskal rojake v Mendoza, San Luisu in Córdobi, imel zanje duhovno obnovo in vodil tudi njihova vsakoletna romanja.

V Mendoza so letos romali v Luluntó namesto na Challao in sicer na zadnjo nedeljo v aprilu, 1. maja so imeli romarsko pobožnost rojaki v San Luisu in sicer skupaj s srebrno mašo tarošnjega dušnega pastirja g. Franca Novaka, v Córdobi pa v soboto 4. maja v pokopališki cerkvi sv. Hieronima.

Obletnica Slov. doma v Carapachayu

Na 1. nedeljo v maju je slovenska skupnost v Carapachayu praznovala 14. obletnico ustanovitve in 5. obletnico blagoslovitve svojega krajevnega doma.

Po dviganju zastav je msgr. Anton Orehar daroval sv. mašo, med katero je govoril o duhovništvu. Kulturni program se je začel po skupnem kosilu ob 4 popoldne. Predsednik doma g. Alojzij Sedej in tajnik Z. S. g. Vilko Cuderman sta pozdravila navzoče, glavni govornik g. Milan Magister pa je govoril o poslanstvu slovenskih domov. Učenci Jurčičeve šole so nastopili z zborna recitacijo „Nazaj v planinski raj“ in prizorcem „Lepa Vida“ (ga. M. Pleško), dekleta z rajalno vajo „Tam, kjer teče bistra Zilja (gdč. Marija Korošec), prizorček „Cirkus dobre volje“ je pripravila Marta Korošec, zbor „Mladina“ (gdč. Terezka Prijatelj) pa je za sklep zapel 3 pesmi. Program je povezoval g. Edi škulj.

svetovne

novice

Kardinal Jean Danielou
— umrl

20. maja je umrl nenadoma francoski kardinal Jean Danielou (69 let), ki je sodil med najbolj ugledne osebnosti katolicizma na Francoskem z avtoritativno pomembnostjo svojih bogoslovnih spisov.

V štiridesetih letih je vzniknilo v Franciji prenovitveno gibanje na bogoslovnem področju, ki se je imenovalo „nova teologija“. Člani gibanja so poudarjali potrebo povrnitve k cerkvenim očetom in še posebej k svetemu pismu, da bi tam iskali navdih za revizijo nekaterih verskih vprašanj.

Duša tega gibanja je bil Jean Danielou, tesno ob strani pa sta mu stala Henry de Lubac in Yves

Congar poleg drugih pomembnih teologov. Na gibanje in na samega Danielouja so spočetka gledali tradicionalistično usmerjeni teologi z nezaupanjem in celo sumničanjem, vendar se je gibanje postopoma uveljavilo in njegov miselni tok je navdihnil nekaj najvažnejših bogoslovnih opredelitev na II. vatikanskem koncilu.

Danielou je bil rojen v pariški okolici l. 1905 in je vstopil v Jezusovo družbo pri 24. letih, ko je doktoriral iz književnosti in bogoslovja. Duhovnik je postal l. 1938. Od 1944 je bil profesor na teološki fakulteti v Parizu, od 1962 do 1969, ko mu je Pavel VI. podelil kardinalski klobuk, pa tudi njen dekan.

Slovel je kot poznavalec misli cerkvenih očetov, cerkvene zgodovine in različnih verstev. Dobro je poznal tudi marksizem in je zaslovel kot prodoren in bleščeč polemik o krščanstvu, marksizmu, civilizaciji in duhovnosti s komunisti in ateisti pred kamerami francoske televizije. Odprt za razgovor in pripravljen za javno razpravljanje z marksisti in predstavniki drugih sodobnih miselnih tokov je bil vendar Danielou med tistimi, ki niso marali popuščati komunizmu, v katerem je zmeraj videl njegovo brezbožno in totalitarno jedro.

Ob svojem obisku v Argentino l. 1972 je zbudil veliko pozornosti ne le med katoličani, ampak tudi

med kulturnimi krogi drugačnih nazorov. Njegova predavanja v stolnici in po televiziji je poslala javnost z izjemnim zanimanjem. Poleg argentinske katoliške in jezuitske univerze mu je podelila tedaj častni doktorat tudi državna univerza v Buenos Airesu. Po smrti kardinala Tisseranda je postal tudi član Francoske akademije. Njegovo bogoslovno pisateljsko delo je obseženo v skoraj 40 knjigah, ki jih odlikujeta jedrnatost misli in slogovna eleganca.

Na II. vatikanskem koncilu je bil kot strokovnjak in svetovalec, zadnja leta pa je bil tudi predsednik mednarodnega odbora za teologijo in papežev svetovalec. Pavel VI. je v žalni brzogovki generalu izrazil, da je globoko užalosten zaradi smrti Danielouja, ki je zvesto služil Cerkvi in bil v čast jezuitskemu redu zaradi teološke razgledanosti, zaradi bogastva, pomembnosti in izvirnosti svojih neštetihi spisov, ki so v ponos katoliški kulturi, in zaradi prepričljive in zgledne vere v Cerkev.

Konferenca o kitajski miselnosti

Katoliška ustanova za raziskovanje in obveščevanje „Pro mundi vita“ je v povezavi s svetovno luteransko zvezo začela pripravljati študijsko konfeernco, na kateri bodo razpravljali o kitajski miselnosti in razmerju do krščanske misli. Kon-

ferenca bo v evropski jeseni v belgijskem vseučiliškem mestu Leuvnu.

Ženski redovi v Indiji

V Indiji deluje 120 ženskih redov, v katerih je okoli 33 tisoč domačih redovnic in 1700 tujk. V zadnjih 5 letih je število redovnic poraslo za 75 odstotkov. Ženski redovi v Indiji so med seboj vedno bolj povezani, nenehno pa skrbijo za odpiranje domači miselnosti in kulturi. Posebno skrb posvečajo ženam, mladini in revežem. Želijo biti zares Cerkev ubogih.

Misijonski kongres v Rimu

Belgijski kardinal Leo Suenens, voditelj marijanskih kongresov, je izjavil, da bo prihodnji kongres v Rimu in sicer l. 1975. Pavel VI. namreč meni, da je ob svetoletnih poboznostih, ki bodo v večnem mestu zbrale katoličane z vsega sveta, še posebna priložnost posvetitve Mariji.

Papeževe duhovne vaje

V marcu so bile duhovne vaje v Vatikanu, ki se jih je udeležil papež in sodelavci v njegovih uradih. Letos jih je vodil argentinski škof Eduardo Pironio, škof v Mar del Plati in predsednik CELAMA, organizacije, ki povezuje južnoameriške škofo.

Sestanek Pavla VI z Gromikom

21. februarja je sovjetski zunanji minister, ki se je nekaj dni mudil v Italiji, obiskal tudi Pavla VI.

V 50 minutnem srečanju so sodelovali tajnik za zunanje zadeve Cerkev nadškof Agostino Casaroli, s sovjetske strani pa poslovnikar Rijov in Dubinin. Obisk, med katerim so govorili o miru, položaju katoličanov v SZ in mednarodnih vprašanjih, je bil zasebne narave.

Zasluge Janeza XXIII.

Anglikanski primas in nadškof v Canterbury, dr. Ramsey, je priznal zadovoljstvo nad zblizevanjem med katoličani in anglikanci. „Po zaslugi Janeza XXIII.“ je dejal, „se počasi uresničuje, kar je bilo še pred desetimi leti nemogoče.“

Vodjci po Rimu

Priljubljeni odbor za proslavo Svetega leta v Rimu organizira tečaje za vodiče, ki bodo prihodnje leto udeležencem Svetega leta razkazovali verske, zgodovinske, umetnostne in leposlovne znamenitosti v središču krščanstva. To službo bodo opravljali brezplačno poklicni vodiči, dalje duhovniki, redovnice, laiki in redovniki.

Diakonat v avstrijskih škofijah ...

Graški škof dr. Weber je dovolil na področju svoje graško-sekanske škofije vpeljati stalni diakonat. Razen eisenštadske in celovsko-krške škofije imajo sedaj stalne diakone skoraj v vseh avstrijskih škofijah.

Italijanski škofje o družini

Stalni odbor ital. škofovske konference je ob splošnem razpravljanju o razporoki izdal posebno listino, v kateri poudarja pozitivne vrednote

nerazvezljivega zakona. Glavne točke listine so: 1. Zakon je nerazvezljiv. 2. Trdna družina je socialna dobrina. 3. Kristjan kot državljan je dolžan predlagati in braniti svojo zamisel družine. 4. Politična debata je nekaj povsem naravnega in ne pomeni verske vojne.

Pariški pomožni škof glede splava

V razprave o sprostivni zakonskih predpisov glede splava je posegel pariški pomožni škof Pezer. Ponovil je, da Cerkev splavu nasprotuje, ker je spočeto bitje že človek in ima pravico do zakonske zaščite. Zavzel se je za pomoč nosečnicam, predvsem bodočim nezakonskim materam.

Škofovska sinoda v Rimu

27. septembra se bo začela v Rimu škofovska konferenca, ki bo obravnavala vprašanja evangelizacije sodobne družbe. To bo že 3. redno zasedanje te sinode. Prvo je bilo 1967 Škofovske konference pošiljajo sedaj pripravljalnemu odboru svoje predloge.

Molitveni namen za julij

Splošni: Molimo, da bi po navdihovanju Sv. Duha ideal krščanske čistosti prevladal nad spolno razbrzdano stjo, ki nas ogroža.

Misijonski: Molimo, da bi vsi oznanjevalci evangelija verno oznanjevali Jezusovo ljubezen in njegov nauk.

**KJE
JE
KAJ**

DUHOVNO ŽIVLJENJE

UVODNIK	Hvaležni bodite, verujte resnici, ljubite se med seboj!	385
IZ ŽIVLJENJA CERKVE	Blagoslovitev cerkve Marije Pomagaj v Buenos Airesu	392
	Pavel VI.: Pismo mladini	398
	Pismo jugoslovanskih škofov: Preizkus naše vernosti v sodobnem času	402
	Korejski mučenci	408
SODOBNA VPRAŠANJA	Premalo in preveč ljudi	415
RAZNO	Vprašujete — odgovarjamo	410
	Pismo Duhovnemu življenju	411
	Kristjani anglikanci	422
	Laiki o duhovniku	438
V DRUŽINI	Krščansko urejanje rojstev	424
	Zakon — skrivnost zavita v ljubezen	426
ZA MLADINO	V jutru se začne življenje	428
	Zakaj ne bi smela vedeti?	430
	Greš, Jezus, z menoj?	432
ROMAN	Hudičev advokat	433
NOVICE	Novice iz Slovenije	439
	Med nami v Argentini	441
	Svetovne novice	445

Leto XLI
Številka 7

Julij 1974
Julio Nº 7

„Duhovno življenje“

je slovenski verski mesečnik, ki ga izdaja konzorcij (msgr. Anton Orehar); urejuje uredniški odbor.
Editor responsable: msgr. Antonio Orehar, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

Registro de la Propiedad Intelectual No. 843.966.
Tiska Vilko s. r. l., Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina.

Poverjeniki:

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Julij Slapšak, 6019 Glass Ave., Cleveland, Ohio 44103, USA.
Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA.

KANADA: Ivan Marn, 131, Treeview Drive, Toronto 14, Ontario, Canada.

TRST: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia.

ITALIJA: Zora Piščanec, Riva Piazzutta 18, Gorzija, Italia.

AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

Naročnina:

Celotna naročnina v Argentini in obmejnih državah je zaradi sedanjih gospodarskih razmer 100.— pesov za one, ki jo bodo poravnali do konca marca 1974. Pozneje bomo morali pri določitvi naročnine upoštevati nadaljnje gospodarske spremembe; v ZDA in Kanadi 9 dolarjev;; v Avstriji 160 šilingov; v Italiji 3.500 lir; drugje protivrednost dolarja.

Denarna nakazila na naslov:

Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.

NASLOVNA STRAN „Duhovnega življenja in „Božjih stezic“: arh. Jure Vombergar; stalna zaglavja: Stane Snój.

